

Světový den nemocných

I v letošním roce si v den památky Panny Marie Lurdské, tedy 11. února, připomeneme Světový den nemocných. V době, kdy je tak často akcentována nutnost být výkonný, zdravý a „v pohodě“ si najednou máme připomenout, že tomu tak nemusí být vždy. Že existují lidé, kteří nesplňují ani jednu z podmínek diktátu dneška, a přesto má jejich život, a často i utrpení smysl. Když jsem poprvé slyšela o hospicovém hnutí a začala se o ně zajímat, bylo pro mě těžké pochopit a vyrovnat se s tím, že těžce stůňou a umírají různí lidé, mladí, staří, stejně jako děti. A nemluví o zprávách v televizi, ale o nemocných z našeho světa, naší země, města, ... Proč se tak děje? To je otázka, na kterou vlastně dodnes nedokážu odpovědět, ale věřím, že každý osud našich nemocných má svůj důvod, smysl. Dnes se k této, v hospici skutečně každodenní realitě, snažím stavět jinak – s úctou a snahou být k dispozici potřebným, snahou pomoci třeba jen maličkostí, úsměvem, pohlazením, modlitbou nebo svým časem, ... To není málo – může být to největší, co některý z pacientů kdy dostal. Všude kolem nás jsou lidé nemocní a trpící. A není potřeba peněz ani zvláštních schopností k tomu, abychom jim pomohli. Stačí trochu času a ochoty věnovat kousek sebe druhému. A jestli skrze modlitbu za nemocné nebo o ně pečující, skrze návštěvu, pomoc v domově seniorů nebo nemocnici ve svém okolí či úplně jinudy – to už je na rozhodnutí každého.

Když se dívám na lidi kolem sebe, často vidím, a i na sobě cítím, že nemocní nejsou jen naši pacienti, ale že nemocní býváme všichni. Někdo svojí záští, závistí, leností, jiný tím, že podvádí, krade, lže, ... Většina z nás tyto své „nemoci“ zkouší maskovat, tajit, dělat se lepším, tím, kdo přece ví, co se má a nemá dělat. Co kdyby nás připomínka Světového dne nemocných vybědla k výpravě do našeho srdce se snahou najít virus, který nás často užírá zevnitř, a zničit jej?

Liška řekla Malému princovi: „Ale ty na svoji růži nesmíš zapomenout. Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal. Jsí zodpovědný za svou růži...“ Já si dovoluji tato tak známá slova vztáhnout do trochu širšího kontextu – jsme zodpovědní nejen za ty, které si k sobě připoutáme, ale také za svět, v němž žijeme, za nemocné, kteří kdysi byli zdraví a také se starali o své nemocné, za lidi, které svými „nemocemi“ srdce zraňujeme. Děti, které žijí s námi a kolem nás, se učí žít podle toho, jak vidí žít nás. A to je velká zodpovědnost, která se nás jednou může dotknout velmi citelně – totiž osobně. Pojďme využít Světového dne nemocných ke snaze tento náš svět, v němž žijeme, změnit.

Dagmar Pelcová, sociální pracovnice, Hospic sv. Štěpána Litoměřice

V březnovém čísle Zdislavy

- nabídneme **duchovní slovo generálního vikáře** litoměřické diecéze P. Stanislava Příbyla na téma Postní doba
- představíme **PhDr. Janinu Křimskou**, nově jmenovanou ředitelku Kato­lické základní školy majora Rudolfa Hásky v Jablonci nad Nisou
- navštívíme **farnost Mnichovo Hradiště**
- Mgr. Klára Mágrová vás seznámí s **projektem obnovy vybraných drobných sakrálních památek** v regionu České Švýcarsko
- s diecézním organologem Mgr. Radkem Rejškem se vydáme **za vzácnými varhanami** naší diecéze
- přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Duchovní slovo	
P. Jan Jucha MS Světový den nemocných	4
P. Jan Rajlich OP Život na poušti, 1. díl	5
Rozhovor	
s paní Marií Večeřovou a Mons. Josefem Stejskalem, arciděkanem z Horní Police	6
Představujeme farnost	
Sobotka	10
Poselství Svatého otce	
Poselství papeže Benedikta XVI. ke Světovému dni nemocných	12
Církevní stavby v diecézi	
s Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	13
Zprávy z diecéze	
Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	16
Charita	
Farní charita Litoměřice	18
Pozvánky	
Pozvánky, knižní nabídka, program Radia Proglas na únor, tip na výlet, z diářů biskupa a generálního vikáře	20

Fotografie na titulní straně časopisu:
Karel Pech

*Fotografie bez uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
únor 2012 • 17. ročník • 2. číslo • 20 Kč

„Když slunce zapadlo, všichni k němu přiváděli své nemocné, kteří trpěli rozličnými neduhy; on vzkládal ruce na každého z nich a uzdravoval je.“

(Lk 4,40)

V letošním roce, již po dvacáté, budeme slavit Světový den nemocných. Tento den byl ustanoven blahoslaveným papežem Janem Pavlem II. 13. května 1992 (v 11. výročí atentátu na jeho osobu a zároveň v 75. výročí zjevení Matky Boží ve Fatimě) listem předsedovi Papežské rady pro pastorační a zdravotnický kardinála Fiorencio Angelinimu. Blahoslavený papež Jan Pavel II. napsal: „*Má on být pro všechny věřící plodným časem modlitby, spoluúčasti a obětí utrpení pro dobro církve, a také výzvou pro všechny, aby poznali v nemocném bratrovi svatou tvář Krista, který skrze utrpení, smrt a zmrtvýchvstání dokonil dílo spásy lidstva.*“ V loňském poselství k XIX. Světovému dni nemocných papež Benedikt XVI. uvedl: „*U příležitosti památky Panny Marie Lurdské, která se slaví 11. února, si církev každoročně připomíná Světový den nemocných. Podle přání ctihodného Jana Pavla II. se tato okolnost stává vhodným podnětem k zamýšlení nad tajemstvím bolesti a také k tomu, aby se všechna naše společenství i občanská společnost stávaly vnímavější k nemocným bratrům a sestrám. Pokud je naším bratrem každý člověk, tím spíše musí být ve středu naší pozornosti slabí, trpící a ti, kdo potřebují péči, aby se žádný z nich necítil zapomenutý nebo postavený na okraj, neboť skutečná míra lidsví se podstatně určuje ve vztahu k utrpení a k trpícím. A to platí jak pro jednotlivce, tak pro společnost. Taková společnost, která nedokáže přijmout trpící a neumí jejich utrpení sdílet a vnitřně nést svým soucitem, je společností krutou a nelidskou.*“

První Světový den nemocných se konal především v katedrálách jako hlavních kostelích jednotlivých diecézí a centrálně v Lurdech a v Římě. V dalších letech probíhaly centrální oslavy na těchto místech: Čenstochová (Polsko), Jamusukro (Pobřeží slonoviny), Guadalupe (Mexiko), Fátima (Portugalsko), Loreto (Itálie) a v roce 1999 to byla Harissa (Libanon). V roce 2000 se slavilo v Římě, v dalších letech následovala města Sydney (Austrálie), Vailankamy (Indie), Washington (Spojené státy americké), Lurdy (Francie), Jaunde (Kamerun), Adelaide (Austrálie), Soul (Jižní Korea) a poslední centrální oslavy proběhly v Lurdech v roce 2008. Další Světové dny nemocných organizovaly jednotlivé diecéze.

Mottem letošního ročníku jsou slova z Lukášova evangelia (17,19) „*Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.*“ Papež Benedikt XVI. v úvodu poselství píše: „*Velkodušným a laskavým přijetím každého lidského života, zejména slabého a nemocného, vyjadřuje křesťan významný rys evangelního svědectví podle příkladu Krista, který se skláněl k člověku sužovanému materiálním i duchovním utrpením, aby ho uzdravil.*“

Svatý otec vybízí nemocné a trpící, aby se „*ukotvili*“ ve víře, a zdůrazňuje, že ten, kdo věří, nikdy není sám. Papež píše o svátostech uzdravení, tzn. o svátosti pokání

Období po vánočních svátcích je, alespoň pro mne, smutné. Zima je dlouhá, dny pošmourné. Do Vánoc se bylo nač těšit, ale v lednu a únoru si člověk povzdechne, kdy už přijde jaro. A přece do této doby, alespoň v liturgii, zasvitnou dva svátky. A to svátek Uvedení Páně do chrámu (lidově Hromnice) a svátek Panny Marie Lurdské.

O **svátku Uvedení Páně do chrámu** si mimo jiné připomínáme úžasné setkání starce Simeona s Ježíšem, očekávaným Mesiášem. Při tomto svátku se světí svíce jako důkaz toho, že Kristus je Světlo k osvícení národů. Hořící svíce vyjadřuje lásku Pána Ježíše k nám – hoří, dává teplo a světlo a přitom se sama stravuje. To je jistě smysl i služby pomoci bližním; někdy to i bolí a člověk se sám stravuje.

Svátek Panny Marie Lurdské také vyjadřuje lásku Boží. Panna Maria přichází k prosté dívce Bernardettě, aby jí tuto Lásku zjevila. Mimo jiné nechává vytrysknout pramen, ve kterém tisíce lidí nacházejí zdraví. Tento svátek byl papežem Janem Pavlem II. vyhlášen jako Den nemocných. Opět je to pro nás výzva při péči o nemocné, k trpělivosti s nimi a o umění je s láskou doprovázet v jejich nemoci. Někdy je to o to těžší, že i nás něco bolí.

Roku 1866 byla Bernardetta přijata do řádu Milosrdných sester v Neversu. Byla tu chráněna před veřejností, ale ne před svými nemocemi a zhoršujícím se astmatem. Když jí spolusestry říkaly, ať jede do Lurd, že se tam mnoho lidí uzdravilo, říkala tato vizionářka: „Pro mne ten pramen nevytryskl.“

To je ten kříž, kdy mnohdy s láskou pomáháme trpícím a možná při tom máme slzy v očích kvůli vlastním problémům a bolestem.

Pravá láska, která čerpá sílu z Boha, dokáže i ve vlastním utrpení rozdávat pomoc a pochopení potřebným lidem. Snad právě proto, že víme z vlastní zkušenosti, jak je někdy život obtížný. To je ta pravá empatie z osobní zkušenosti.

P. Jiří Hladík O.Cr., Litoměřice

a smíření a o svátosti pomazání nemocných. Říká, že jejich přirozeným doplněním je svátost eucharistie – přijímání. Jsou to svátosti, které poukazují na úzké spojení fyzického zdraví s uzdravením zranění duše. Papež nabádá, že ten, kdo v nemoci „*vzývá Pána, si může být jistý, že ho Boží láska nikdy neopustí,*“ a také, že „*láska církve*“ nikdy nezklame. Ve svátosti pokání, v „*léku zpovědi, zkušenost hříchu nepřechází v zoufalství, ale člověk potkává Lásku, která odpouští a proměňuje.*“ Z toho důvodu se chvíle utrpení, která se může stát časem zoufalství, proměňuje v čas milosti, kde člověk vchází znovu do hloubi svého nitra, přemýšlí o svém životě a chybách jako marnotratný syn. Svátý otec vybízí k tomu, abychom obnovili význam svátosti pomazání nemocných, která nemůže být považována za svátost menšího významu, jen pro umírající. Praxe této svátosti sáhá až do prvních křesťanských společenství. Hmatatelně, ve svatých olejích, je možné zakusit něžnost Boha a také přítomnost společenství církve, která se modlí za uzdravení, za úlevu v utrpení, za spojení s trpícím Kristem.

Poselství zdůrazňuje význam eucharistie. Přijímání přijaté v nemoci „*zvláštním způsobem pomáhá k proměně,*“ která „*spojuje nemocného s obětí, jakou Ježíš vykonal ze sebe sama Otci pro spásu všech.*“ Papež vyzývá celé společenství církve, zejména farnosti, aby „*zajistily nemocným a lidem v pokročilém věku možnost častého přijímání.*“ Benedikt XVI. pak zdůrazňuje, že zejména v situaci, kdy je eucharistie podávána nemocným jako viaticum, stává se – slovy sv. Ignáce Antiochijského – „*lékem nesmrtelnosti, protijedem smrti, svátostí přechodu ze smrti k životu, z tohoto světa k Otci, který všechny očekává v nebeském Jeruzalémě.*“

Kéž nám všem tento již dvacátý Světový den nemocných pomůže ještě více přilnout ke Kristu a jít cestou víry, naděje a lásky.

P. Jan Jucha MS, Železný Brod

Život na poušti díl 1

Dá se křesťanský žít v severních Čechách? Myslím žít a ne jen přežívat, nebo něco zachraňovat? Zdá se, že hlavním problémem je, že je nás zpravidla málo a to, co žijeme, „jde proti proudu“. Na jedné straně se nás může scházet pár ve velkém kostele. V hlavním městě je kostel plný, v našem kostele je pár starších lidí, nebo dokonce jsme v něm sami. Druhá stránka zatěžuje naše vztahy s lidmi, v množství různých věcí s nimi nemůžeme souhlasit, a tak náš pocit izolace a samoty ještě narůstá.

Hledáme řešení. Často se nabízí jako možnost vydat se někam, kde je pro naši víru příznivější prostředí, do nějaké komunity, kláštera. Jaký je vztah prostředí a našeho života? Je dvojí. Na jedné straně nás prostředí ovlivňuje, na druhé straně si svoje prostředí vytváříme.

Pokud vnímáme osamělost, je to na jedné straně absence okolí, které by nás neslo ve víře. Můžeme si položit otázku, nakolik je taková osamělost absolutní. Bůh je stejně mocný v komunitě jako ve vlastní farnosti, kde je nás jen několik. Vždy platí: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31 b) Platí jak uprostřed velkého společenství věřících, tak v malé skupině. Jiná může být jistota, s jakou Boží přítomnost vnímáme. Tato jistota je založena na víře, na „základu jistoty o věcech, které se člověku nejeví“¹. Zde může být problém. Místo víry v Boha a jeho přítomnost můžeme mít víru v naše množství, přijetí druhými lidmi, v pocitu apod. Pokud je tomu tak, může na nás jinak působit naše domácí prostředí, kde jsme sami, než prostředí velké farnosti, kde je nás hodně. Problém je, že to ale nemusí být působení Boží, ale jen naše pocity, které jsou založené na stvořených věcech a ne na jejich Stvořiteli.

Podobný problém řešili Židé při cestě pouští z Egypta do zaslíbené země, takže se stali navždy varovným vzorem všem věřícím. Po celé své putování opakovali neustále stejnou otáz-

ku: „Je Bůh s námi?“ Rozdíl mezi těmito pochybovači a Mojžíšem byl, že Mojžíš šel svou cestu jistě, tak „jako kdyby neviditelného viděl“². Jeho jistota byla založena na slibu, který zaslechl v okamžiku svého povolání a poslání, „budu s tebou“. Dál jeho jistotu upevňoval Stan setkávání, ve kterém s ním Bůh hovořil jako „přítel s přítelem“³. Poušť pro Izrael znamenala samotu, svatopisec dodává „žádný cizí bůh s ním nebyl“⁴. Víra se zakládala přímo na Bohu a jeho slovu, zvětšovala se každodenní zkušeností a Bůh se stal pro Izrael hlavní jistotou jejich života. Další, kdo se k poušti vrací, jsou proroci. V putování pouští vidí ideální dobu zasnub Izraele s Bohem, čas první lásky národa a Boha⁵ a jako ideál.

Ježíš také řeší vztah našeho života a prostředí. Je to ve chvíli, kdy dává svým posluchačům nauku o modlitbě. „A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí“⁶. Na jeho slovech je zřejmé, naše osobní modlitba je na prostředí nezávislá, je založena na víře, že nás Bůh slyší, vidí a zná, a je setkáním Boha a nás bez nikoho dalšího.

Ozvěna zkušenosti dějin spásy v životě církve má mnoho podob, které nás mohou inspirovat. Všechny jsou založeny na tom, že první vztah je mezi Bohem a námi, osobní, ve skrytu. Také stojí i na tom, že je třeba si v životě vytvořit skryté místo, svůj osobní prostor setkání s Bohem, svůj stan schůzky, aby člověk našel Boha, který je blízko něho. Tento osobní prostor nemůže nahradit nic jiného. V tomto prostoru nalezneme Boha, jak k nám hovoří⁷, odhalíme svůj život jako zvláštní povolání od Boha a hlavně zjistíme, že nejsme sami. Pro tento prostor není třeba

se setkat se stovkami lidí, sám Bůh buduje naši víru.

Co je přitom první? Hledání Boha. Když se běžně řekne modlitba, každý věřící vyrukuje přímo s telefonním seznamem všech možných potřeb, dobrých úmyslů a začne ho říkat nahlas. Když to převedeme na podobný případ setkání s nějakým člověkem, je to, jako kdybychom na něho od začátku vypustili svoje těžkosti, jenom ho prosili, aby udělal tohle a tamhle. U Boha to má ještě jednu stránku. Nemusíme přitom vůbec ani pomyslet na to, že jsme teď s ním. Zde se možná skrývá přímo krize víry většiny nás. Je to vlastně nezájem o samotného Boha, ale jen zájem o jeho záranky a příjemné pocity. Je tedy dobré nejprve zkusit Boha vůbec „pozdravit“. Uvědomit si, s kým mluvím, že je přítomen, prosit o dar modlitby, zkusit nejprve modlitbu chvály. Mohu si při tom vypomoci i žalmem. Mistr Eckhardt to nazývá „žit odtaženě od problémů“, řešit je, ale nepodlehout jim. Dále následuje zkusit s Bohem pohlédnout na sebe, svůj život a nevidět jen hřích a nesplněné úkoly, ale také si všimnout, že se staly věci, které nám osobně Bůh dal. Otevírá se tak prostor pro nalezení Boha a jistoty v něm.

P. Jan Rajlich OP, Jablonné v Podještědí

¹ Parafrazované Žid 11,1.

² Žid 11,21.

³ Ex 33,11.

⁴ Deut 32,12.

⁵ Oz 2,5.

⁶ Mat 6,5-6.

⁷ Lectio Divina, viz. další článek.

Budme Pánu Ježíši vděční. Věřím, že mě neopustí...

Na návštěvě na faře v Horní Polici

Paní Marie Večeřová (narozena v dubnu roku 1930 v Lavičkách u Velkého Meziříčí) slouží na faře v Horní Polici jako hospodyně. Vedle arciděkana Mons. Josefa Stejskala zde hospodaří od roku 1964.

„Jeden spolubratr mi říkal: Vy se tak máte! Já se opravdu mám. Když je za deset minut dvanáct, volá sestra Marie: Důstojný pane, k obědu! Tak co mi zbývá než se zvednout a jít k obědu. A ten spolubratr mi říká: Já bych si to také tolik přál... Poradil jsem mu: Dejte si inzerát. On na to: Ale já jsem si dal inzerát, a nevyšlo to. Já jsem nemusel ani nikomu posílat dopis. Sestra Marie se obětovala. Šla na zkušenou na tři měsíce přes zimu a zůstala tady. Taky už zestárla, přišla jako mladá, bylo jí třicet čtyři let, že? Teď je tomu plných čtyřicet sedm roků, co sestra Marie, farní sestra, tady hospodaří a pracuje. A to není práce, to je dřina,“ říká Josef Stejskal.

Co jste dělala předtím, než jste přišla do Horní Police?

Bylo nás pět dětí. Já jsem se dobře učila, do měšťanky jsem jezdila pět kilometrů na kole. Tatínek chtěl, abych šla studovat. Ale to víte, byla válka a nebyly peníze, tak jsem chodila k jednomu sedlákově. Byla jsem tam přes rok, místo mě šla sloužit starší sestra

a já zůstala doma. Maminka mezi tím hodně onemocněla, zůstala ležet jedenáct a půl roku.

Já jsem jen toužila, abych mohla být blíž kostelu, abych mohla být každý den na mši svaté. Každý den jsem vzala kolo a honem ráno zajela do kostela do Velkého Meziříčí na mši svatou a zase honem jsem se vrátila a šla na pole. Vdát jsem se nemohla, nevím, jak to říct, taky se mi líbili chlapci, byla jsem veselá, radostná, na muziku jsem u nás chodívala. Už mi bylo 30 roků, byla jsem doma a pracovala u sedláků. To mě velice krutě rozbolela záda, bylo to zlé, ale ráno jsem se silou vůle pomalinku posunovala na posteli, až jsem vstala a chodila. Potom jsem šla do továrny, abych nemusela tak těžce pracovat. V továrně jsem byla dva roky, bolesti jsem měla stále. Doktor mi řekl, že už do práce nepůjdu. Ale já jsem si říkala, že mi už bylo hůř, a vydržela jsem to. Poslal mě do Nového Města, tam jsem prodělala všelijaká vyšetření. Závěrem mi řekli: My se díváme, že vůbec ještě chodíte. A já jsem si povídala, že kdybych tu sílu neměla a nevnstávala, tak jsem nechodila. Ale pomohla mi pevnost a odhodlání, že chci pracovat. Kdyby mě tak dnes viděli...

V továrně jsem dostala ekzém, protože jsem byla v koželužně, prala jsem kůži. Už jsem dostávala otravu a musela jsem do nemocnice, poležela jsem si dva měsíce. Řekli mi, že už nesmím do továrny. Říkala jsem si, kam jen půjdu? A kamarádka mi říkala: Prosim tě, Maňo, co ty si myslíš? Vdát se nechceš, do kláštera jít nechceš, tak co ty si myslíš, že budeš dělat? A já povídám: Já nevím, ale věřím Pánu Bohu, že mě neopustí.

Jaká byla Vaše cesta do Horní Police?

Na faře v Meziříčí byl bratranec důstojného pána. Když jsem při-

šla z nemocnice domů, ptali se mě, jak se mi daří. Já povídám, že už nesmím do továrny a nevím, co budu dělat, kam půjdu. On říká: A nechtěla byste jít k mému bratrancovi na faru do Čech? Rozmyslete si to. Druhý den se mě ptali. Já jsem ještě nevěděla, ani jsem to nikomu neřekla, a tak tedy, že se musím do zítřka rozhodnout. To bylo 8. září, svátek Panny Marie. Šla jsem do kostela a pak jsem si říkala, že to přes zimu zkusím a uvidíme. Vůbec jsem se nebála. Tatínek si vzal mapu a hledal, kam to vůbec jedu. Všichni mě zrazovali, že půjdu tak daleko. Já jsem předtím nikdy nikde nebyla. Tenkrát to tak nebylo jako dneska. Švagrová mi říkala: Chytnou tě záda a kdo ti tam pomůže? Sestra byla už zemědělskou inženýrkou a jezdila hodně pracovně. Říkala: Nemysli si, já když nejsem čtrnáct dní doma, tak už to nemůžu vydržet. Kdo tam za tebou pojede tak daleko? Ale já jsem byla klidná. Přijela jsem sem a bylo to, jako když přijedete domů, víte? Přijela jsem v pátek, v neděli jsem byla na hřbitově a tam se mi zastesklo. Dala jsem se do pláče, ale pak to už bylo dobré.

A tak jsem tady tolik roků vydržela. I tak jsem nemocná, měla jsem tři těžké operace a všechno jsem přemohla. Já opravdu věřím, že mě tady Panna Maria potřebovala. Teď už si myslím, pomalu budu odcházet, tak si musí někoho najít, kdo tady bude pokračovat.

Jaké je to sloužit na faře?

Když jsem sem přišla, bylo mi 34 roků a teď mi bude 82 let. Byla jsem hodně nemocná s páteří. Když jsem přišla, všechno se opravovalo, já jsem pomáhala; natírala jsem dveře, okna, malovala kaple. Důstojný pán mi tam vždycky postavil lešení a já to musela oškrábat, aby byla vidět původní barva, a pak jsem po kousíčkách natírala tak, aby

to bylo jako dřív. Fara má čtyřicet oken, už třikrát jsem je sama natřela, kromě jiného. Co nám zbývalo? Peníze na řemeslníky jsme neměli. Pustila jsem se do všeho. Říkám, opravdu mě sílil Pán a Panna Maria. Vždycky jsem utíkala o půl jedenácté do kuchyně, honem uvařila. Opravdu, to Pán Bůh mě posiloval.

Jsem tu opravdu šťastná. Lidí chodí do kostela málo, ale nemůžu říct, že by mi někdo ublížil, naprosto ne. Já s každým vyjdu. Já jsem tu opravdu šťastná. Práce je až do večera, práce a modlitba. Ráno začnu modlitbou, to se s důstojným pánem hodinu modlíme, a pak to začne.

Také jsme kolikrát zažili příběhy... Jednou jsem šla barvit do kaple svatého Jana Nepomuckého. Lezu po žebříku, už jsem byla na poslední šprušli a najednou mě něco praštilo do hlavy. Lekla jsem se, co to je, a ona to byla sova pálená, ještě mládě. Tak jsem ji chytila a utíkám s ní dom. Dala jsem ji do králíkárně a říká: Důstojný pane, já si ji tu budu chovat. Jenomže ona nechtěla jíst. Šla jsem k řezníkovi pro maso a on mi říká: To nebude jíst, to musí mít čerstvé, dejte ji tady jednomu ornitologovi, on ji vychová. Ten ji pak měl několik roků, ani nevím, jak dopadla.

Potom jsme tu do něčeho potřebovali kameny. Tady pod kopcem spadl dům, zbourali ho, vozili jsme kameny do kopce k faře. My jsme to vydrželi, ale tragač ne. Rozsypal se nám na cestě pod rukama. To bylo v roce 1965.

Jednu neděli, k večeru jsem chodila zavírat, povídám: Důstojný pane, nějakí dva páni jsou tu na schodech. Pojďte sem, já se trochu bojím. Stoupl si do dveří a já jsem šla proti nim. Oni sešli se schodů, šli k nám a pozdravili. Důstojný pán říká: Jste mi nějak povědomý, já vás odněkud znám. Pak jsem ho poznala i já. Vždyť to je pan biskup Trochta, říkám. Byl tu u nás také asi třikrát na návštěvě. (Mons. Stejskal dodává: „Byl mi povědomý, vždycky jsem

ho viděl v kolárku, a on ho neměl. Elegantní pán, prochází se tady ambitem, byl s ním jeho řidič. Já jsem ho nečekal a říkám: Vy jste mi tak povědomý... A on: Vždyť já jsem biskup. Ale nehněval se na mě.“)

Mons. Josef Stejskal se narodil 21. ledna 1922 v Šitbořicích. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1949 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Nejprve působil jako kaplan v Poštorné, Děčíně-Podmoklech (od března 1951) a České Lípě (od 1. července 1952). Od 1. února 1954 byl ustanoven administrátorem arciděkanství v Horní Polici a administrátorem excurrento v Jezvě a Žandově.

Začátkem 90. let minulého století zavedl ve své farnosti poutní mariánská setkání vždy první

sobotu v měsíci, která si získala značnou oblibu. Po více než 37 letech ve funkci administrátora byl k 1. dubnu 1991 jmenován arciděkanem, od 21. října 1996 se stal také čestným kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích a 3. ledna 2001 byl jmenován monsignorem. V současné době je jedním z nejdéle působících duchovních správců v činné službě.

Pane arciděkane, proč jste byl přeložen do Horní Police?

Vždyť jsem vám to už naznačil. Tenkrát mi nějaký doktor Marek řekl: Pane faráři, vy jste z kazatel-

ny vybízel mládež, aby byla Pánu Bohu věrná a tak dále. O mládeži se dnes musí mluvit opatrně. No, nelíbilo se jim to. Ale já jsem nikomu neublížil.

Můžete zavzpomínat na svoje začátky?

To už jsou jenom memoáry...

Do gymnázia jsem nastoupil v Hustopečích, to je na jižní Moravě. Když jsem byl už trochu odrostlejší, dojížděl jsem na kole asi dvanáct kilometrů, denně, za každého počasí. Pak nám zabrali Němci Sudety, gymnázium v Hustopečích také a my jsme se stěhovali do Židlochovic. To je plno vzpomínek...

Ale pak asi tři měsíce před maturitou nám zrušili i gymnázium v Židlochovicích. Bylo nám řečeno, abychom si sami našli nějaké gymnázium. Většina z nás přešla do Ivančic. Měl jsem to padesát kilometrů, dojíždět denně bych nemohl, přesto jsem tam jezdil na kole, v neděli tam a v sobotu zpátky domů. Já jsem to bral jako samozřejmost. Asi dva a půl kilometru před Ivančicemi jsme byli, my chlapci, ubytování, děvčata porůznu v rodinách. Přijel jsem domů, to už bylo hodně pozdě, pořádně jsem se najedl, vyspal jsem se doma, šel jsem na mši svatou. Na dvě hodinky jsem se vrátil domů, zase jsem se pořádně najedl, vzal jsem si nějaký proviant a zase nazpět do Ivančic. Maturoval jsem v sobotu 17. května.

Potom jste šel hned do semináře?

Ne, nešel. My jsme měli dlouho prázdniny. Moje maminka byla jediná dcera, měla tři bratry, chtěla jít do kláštera. Byla nejenom věřící, ale zbožná. Opravdu zbožná. Myslela to vážně. Rodiče jí to nedovolili. Chtěli, aby se provdala a měla rodinu. Bylo nás pět dětí. Maminka dostala ve 30 letech tuberkulózu. Jedna naše sestra zemřela jako malá na zánět mozkových blan, tenkrát nebyl penicilin. Maminka musela přitom těžce pracovat na poli, žádné šetření. Pak tady byla u mě v léčebně TBC v Martinově údo-

lí, tam zemřela. To bylo zajímavé, bylo také sedmnáctého. Ale září, neděle. Odsloužil jsem mši svatou, vzkázali mi, abych šel k telefonu na poštu, tam mi řekli, že zemřela. Všechno jsem musel zařídít, všechno to na mě spadlo. Maminka tady nechala kachny na dvoře, husy. No, co jsem měl dělat... Nasypal jsem tomu zrní, vody nalil...

Kdy jste začal studovat teologii?

Tu jsem studoval nadvakrát. Nastoupil jsem po maturitě, to bylo v říjnu v roce 1941. Ten rok jsem měl dva semestry, odstudoval, vstoupil jsem do třetího semestru a čekal nás Totaleinsatz. Muse-li jsme jet do Německa. Na to je mnoho vzpomínek. To nebylo jen tak. Tam jsem pracoval rovných třicet měsíců, to je dva a půl roku. Tam byla směs národů. Vzpomínám, po tom hrozném prvním náletu, co bylo mrtvých. To byly stovky mrtvých, to se nedá vymazat. Nás vždycky sfárali do šachty, tam nebylo velké osvětlení, to šly zástupy lidí, jedni přes druhé volali: Kupředu, kupředu. Já podle jejich volání poznával, z kterých zemí jsou. Po náletu nešel elektrický proud. Jak vyfáráme nahoru? Byli jsme přes sto metrů pod zemí, dlouho jsme čekali a nevěděli, co bude. Měl jsem tam přítele, byl to Ital, Libero Tozzi. Domluvili jsme se, že půjdeme večer do kina, jeho italština mi zní ještě v uších... Byli tam tři staří zkušeni horníci, s nimi jsme po žebřicích vystoupali těch sto metrů nahoru. Byla tma, museli jsme hledat hmatem. To jsou takové vzpomínky. Člověk byl mladý, nebral to tak tragicky...

Foto Jan Policer

Kdy jste se vrátil na teologii?

Až v roce 1945, po válce. Studoval jsem v Brně na Antonínské. Měl jsem velké pokušení odjet do Francie. Když tam pobudu rok,

budu umět plyně francouzsky. Měl jsem veliké pokušení, ale pak jsem si vzpomněl, že doma by nic nevěděli, tak jsem se toho zřekl. Jel jsem tedy domů, lidé mě poznávali, že se vracím, dovídal jsem se, že plno lidí ve vesnici už nežije, bylo tam po bojích hodně mrtvých a raněných, ve vesnici stály dva tanky. Tak to bylo také setkání, to víte. Jedna moje sestřenice zemřela, pak se vrátili z koncentráku tu samou neděli jako já také moji dva bratrance, celkem tam byli tři. Ten nejmladší, byl můj ročník, ztratili ho při pochodu smrti a už se nevrátil. Tak nevím, kde leží. Odpočívá asi někde v Německu. To jsou také vzpomínky... Už se mi blíží devadesátka, já mám nač vzpomínat...

Kde jste přijal kněžské svěcení?

Ve studích jsem pokračoval v Brně. Mohl jsem být hotov dříve, ale nešel jsem do školy hned. Vysvěcen na kněze jsem byl v roce 1949 biskupem Karlem Skoupým. Když jsem byl totálně nasazen a musel jsem odjet do Německa, zastavil jsem se u něho. A on mi, představte si to, věnoval celou hodinu. Byl velmi společenský, chlapcům rozuměl, měli ho rádi.

V roce 1944 jsem byl totálně nasazen na Mostecku. Jeli jsme do Podmokel, zastavili jsme se v Bohosudově a tam jsem se poprvé v životě setkal z Lužickými Srbkami. Lužičtí Srbové jsou věřící, zbožný národ. Já jsem myslel, že mluví slovensky, že to jsou Slovenky. Tak jsem k nim přistoupil a ptám se, odkud jsou, a ony v tu ránu začaly německy. Pak jsem se dověděl, že nesměly mluvit lužickosrbsky, to jim Hitler zakázal. Ani jedna se se mnou nedala do řeči. Oblečeny byly v krojích, byly na pouti. To jsou jen takové vzpomínky...

Jeli jsme tedy až do Podmokel a tam se na ulici mluvilo francouzsky. Byli tam tehdy nasazeni na práci Francouzi. Mám na jednoho vzpomínku - znali jsme se z kostela, jmenoval se Daniel Turtilles. Bylo to před Vánoce-

mi roku 1942. Našel mě a říká: Vracím se domů, do Paříže, maminka mi onemocněla, tatínek už zemřel. Ptal jsem se: Vráťíš se? On na to: Nevrátím. Bylo mi to líto, že já tam musím zůstat a on odjíždí domů a už se nevrátí. Na rozloučenou mi řekl: Au revoir au Ciel! (Na shledanou v nebi!). Byli to hodní chlapi.

Nejsem žádný řečník. V Podmoklech jsem se naučil, jak se říká lidově, „šprtat kázání zpaměti“. Musel jsem. Ale ze začátku se to většinou musel učit snad všichni kněží. To ještě chodilo hodně lidí do kostela, děti chodily do náboženství, to bylo zpovídání...

Jednou, to už je dávno, jsem šel zpovídat do Tisé. Můj nadřízený, P. Karel Kvítek, mi řekl: Pane kaplan, pojedeme zpovídat do Tisé, přijede tam asi sto dvacet dětí, tak je vyzpovídáme. To byl úkol. Naštěstí s nimi pomáhaly katechetky. On měl už tenkrát auto, to bylo něco. Ale pak povídá: Pan církevní tajemník mi volal, že mi nebude přispívat na benzín, tak pojedete, pane kaplane, na kole sám. Řekl jsem mu: Já jich sto dvacet nevyzpovídám. On na to, že jich tam tolik nepřijde. Jak jsem tam přijel, košili jsem měl propocenu, bylo sluníčko, a ono tam těch sto dvacet dětí opravdu bylo. Nezvládl jsem je vyzpovídat. To víte, děti se honily, kluci vyváděli všelijaké kousky. Sedl jsem si do zpovědnice, měl jsem mokrou propocenu košili, to bylo, jako když vám položí na záda led. A já jsem zpovídal. Šedesát jsem jich vyzpovídal, po mši svaté jsem je poslal domů, a kdo nebyl u zpovědi, ať přijde druhý den brzy ráno. Přespál jsem tam u známých, ráno opravdu přišli, ale už ne všichni. To je další taková vzpomínka. To nebyl med. Člověk byl ale mladý, ještě mi nebylo 30 let, takže jsem to překonal. Nic, to Pán Bůh chrání člověka...

Po vysvěcení v roce 1949 náš pan farář odjel a řekl mi: Tak to tady dobře spravuj. A odjel na dovolenou. Došel jsem do kostela, myslel jsem, že ke mně nepůjde nikdo ke zpovědi, ale zpovědnice byla

obležená. Tak jsem musel chodit každý den půl hodiny přede mší svatou, abych alespoň nějaké vyzpovídal. A také mám vzpomínky na zpověď. Já jsem se zpovědnici vyhýbal. Můj spolubratr, je už také na pravdě Boží - z kněží, co jsme byli spolu vysvěceni, už nežije prakticky nikdo, já jsem „poslední Mohykán“ - a ten můj spolubratr říká: Josefe vyzpověď mě. Já na to, aby chtěl po mně cokoli, ale zpovídat ho nebudu.

Pak jsem zastupoval v Kloboukách u Brna. Byl tam pater Simajchl, taky už zemřel, sedávali jsme vedle sebe v semináři při vyučování. Jel jsem ho navštívit, a když přijedu do Klobouk, jeho představený, pater Frýdek, říká: Pater Simajchl tu nebude, včera havaroval na motorce, leží v nemocnici. Druhý den byla neděle, a tak mě požádal, abych šel na kazatelnu. Pan děkane, to já nepůjdu, to já si netroufám. A ta první zpověď! Přišel kostelník do sakristie a říká: Důstojný pane, tam čeká u zpovědnice jedna duše. Co mně zbývalo? Musel jsem jít, ale měl jsem z toho takovou hrůzu... Měli tam v presbytáři hodně spuštěné věčné světlo, takovou lampu. Já jsem do ní „zaberal“ - ta se rozhoupala a teď tam vidím asi šestnáctiletou dívku, mně bušilo srdce, já musel zpovídat. Kdyby to tak věděla, jakou jsem měl z toho trému a hrůzu. To byla první zpověď, kterou jsem vyslechl, a pak už to šlo, pak už to muselo jít...

Dnes prý chodí ke svaté zpovědi málo lidí. Co tomu říkáte?

Máme jít každý. Vždyť já jim to říkám při svaté zpovědi. Ta není jenom proto, aby nám očistila a oprášila duši, ale aby nás Pán Ježíš posílil, to je ta výsada svaté zpovědi. I my potřebujeme oprášit a vyvětrat pokoj, i když tam není nepořádek. Buďme Pánu Ježíši za ni vděční. To je jako parní lokomotivy, ty taky měly ventil. Svátá zpověď je podobná, ale lidé po ní touží. I ti, kteří nebyli pokřtěni. Vidím, že touží po Pánu Bohu.

Přišel jeden, chasník, že tatínek zemřel, jestli bych za něho měl mši svatou. Říkám, proč bych ne-

měl? Jak jsem řekl, každý člověk, opravdu, i ten nevěřící, aniž by si toho byl vědom, touží po Bohu, po Stvořiteli. A co těm nevěřícím říct? Každý člověk dostal rozum a svobodnou vůli. To na něm samotném záleží, jestli bude nebo nebude věřit, my ho nemůžeme

Jubilant Mons. Josef Stejskal mezi kněžími. Děkovná mše svatá v Horní Polci, 21. leden 2012. Foto Jan Policer

nutit. Pán Bůh nikoho nenutí, naprosto nikoho. Člověk je jediná bytost tady na Zemi, která má rozum a svobodnou vůli.

Nesmíme nad nikým lámat hůl, jak jsem řekl. Oni přesto touží. Jsou tady manželé, ani jeden z nich nebyl pokřtěný, ale chtěli, abych jejich dítěti udělal alespoň kříž na čelo. Oni to ti lidé cítí. Jak to řekl svatý farář arský (Jan Maria Vianney): „Lépe je za hříšníka se modlit, nežli s ním o Pánu Bohu mluvit.“ On to řekl dobře, měl praxi. To je něco jiného, když někdo věří v Pána Boha, a nebo ne, že? Ale ti druzí jsou o mnoho okradeni.

Tady Marie, naše sestra, když někoho potká a zve do kostela, já už nemohu chodit, o holi se už jen belhám, a tak ty mladé ženy, některé nebyly ani pokřtěné, samy říkají, že by měly chodit do kostela, ale nedojdou. Víte, oni nejsou zlí, ale lhostejní, protože mají všechno. Prakticky, když jsou zdraví, mají vše, nač si pomyslí, tak ani po Bohu netouží. Uspokojuje je to, co mají - ma-

jetek. Ale ne natrvalo. Rozvádějí se, na chvíli jsou s někým, pak mají zase někoho jiného a vyhledávají takové nemožnosti, že se až člověk diví, a přece nejsou docela šťastni. Nejhorší je, že pak trpí děti.

A víte, jak je to s promluvami, třeba o Vánocích. To jsou až tři promluvy po sobě a každá má být trochu jiná. Tak jsem jednou uvažoval. Měrnou jednotkou jsou váhy, míry. A je měrná jednotka lásky? To není sex, to je velký omyl. Ale je to oběť. Když má člověk někoho druhého rád, tak mu odpustí. Měrná jednotka lásky Pána Ježíše, to je kříž. To my nepochopíme, ale je to tak. A nikdo nepřišel po této promluvě, aby mi řekl, pane faráři, vy se mýlíte. Sex je, pozor, od Pána Boha, aby se tu udrželo lidské pokolení. Apoštol Pavel upozorňuje, že lidské tělo je tu pro plán Boží. Když se má dítě narodit, to je veliká oběť, především od té maminky. A dítě to cítí, děti potřebují lásku. Na tom nikdo nic nezmění. A co my můžeme, to platí i pro nás. Když kněz mluví a sám podle toho nežije, sám sebe odsuzuje. Musíme být rádi a šťastni, že máme víru, a hledět si ji udržet...

Dokončení na straně 17

Při mši svaté jsem nebyl ani jednou sám

Pod správu farního obvodu Sobotka patří děkanství Sobotka a farnosti Libošovice, Dolní Bousov a Řitonic. Od roku 1990 zde působí děkan a osobní arciděkan R.D. Zdeněk Maryška. Dvě z jeho farností leží ve středočeském kraji a dvě v hradeckém. Pohybuje se také ve dvou vikariátech - boleslavském a turnovském.

Farní obvod Sobotka

Farní obvod Sobotka a Libošovice, to jsou dvě základní farnosti, které má R.D. Maryška na starosti už od samého začátku.

Sobotka

Sobotka má dva tisíce obyvatel, je to poměrně malé město. Sobotku nazývá městem starých lidí.

„Za svého patnáctiletého působení v Jiříkově a ve Filipově jsem dělal generální opravu poutního místa, filipovské baziliky. Byl jsem z toho už trochu vyčerpán. Proto jsem požádal biskupa Koukla o přeložení. Kladl jsem si podmínku, že chci tam, kde už se nebude nic opravovat. Když jsem přijel sem nad kopec a viděl poprvé Sobotku, kolem celého kostela sv. Maří Magdalské až po věž bylo lešení. Řekl jsem si, že to místo

nevezmu, protože bych se zase vrátil k tomu, co jsem dělal na minulém místě. Ale biskup Josef mě umluvil, jak on to tak dovedl. Byla hotová střecha, ale všechno ostatní se ještě muselo dělat. Přitom se mělo už v roce 1996 slavit 400 let kostela. Štěstí bylo, že tehdejší okresní národní výbor dával mému předchůdci každým rokem půl milionu korun – za totality. Ve Filipově jsem nedostal od státu ani halíř, všechno bylo od poutníků a z darů. Myslel jsem si tedy, že i interiér v Sobotce opravím z darů. Když se to památkáři dověděli, řekli ne, kostel si zasluhuje generální opravu, dát do původního stavu. Kostel má mimořádné, pozdně barokní vybavení interiéru z dílny sochařů Jelínků z Kosmonos, Martina Jelínka a jeho syna Martina Ignáce. Tehdy jsem zjistil, jakou má jejich dílo hodnotu. Peníze jsem dostal od ministerstva kultury, opravdu se všechno zaplatilo. Práci provedla Restaurátorská umělecká společnost Brandl, s.r.o., z Prahy. Od 30. března 1996, kdy Mons. Josef Koukl kostel vysvětil, jsme tu měli každý měsíc kulturní akci až do září. Poslední největší koncert byl na sv. Václava. Zpíval Svatojanský sbor Cantores Pragenses, na kůru bylo sto lidí. Tenkrát mi scházely poslední peníze na zaplacení, říkal jsem si, že bych byl hrozně rád, kdyby se to do svátku sv. Václava zaplatilo. Peníze jsem nakonec dostal a mohl jsem tedy říct, že je kostel zaplacen. Od té doby máme kostel v pořádku. V presbytáři mi povolili novou dlažbu, nový obětní stůl,“ vzpomíná na své začátky v Sobotce děkan Maryška.

Předchůdce sobotického děkana byl salesián a v tomto duchu také farnost vedl. Například děti zval na tzv. chaloupky, protože setkávání dětí se tenkrát nemohlo dělat veřejně.

Podle slov Zdeňka Maryšky musel po svém příchodu do Sobotky v roce 1990 prakticky začínat znovu. Bylo to v období těsně po revoluci, přišla svoboda, nastala jiná situace, jiné podmínky. Do kostela chodili lidé, kterým bylo 50–60 let. Na náboženství chodilo 30 dětí, první rok bylo asi dvanáct prvních svatých přijímání, následovalo hned biřmování. Tyto větší počty dětí a mládeže se udržely do doby, než děti vyšly ze základní školy a pokračovaly v jiných školách, v jiných městech. V této porevoluční době bylo ve městě stále několik pracovních příležitostí, dneska tu není vůbec nic. V Sobotce je velice těžké sehnat práci. Podobně je to se školou, děti jezdí do Mladé Boleslavi, do Jičína, mladé rodiny se odstěhovaly, Sobotka jim moc nenabízela. Zdá se, že je Sobotka kulturní město, pořádá každým rokem „Šrámkovu Sobotku“. Ale jen v tomto týdnu přijdou i cizí lidé, jsou tu chataři a chalupáři a zachraňují situaci. To se odráží i ve větší návštěvnosti bohoslužeb. Veškeré kulturní akce i koncerty v kostele jsou pořádány jen v létě, je tu z výše uvedených důvodů více lidí, kteří mají zájem. Jediný spolek ve městě je baráčnícká obec, členové jsou také vesměs starší lidé.

Tato situace se odráží i ve farnosti, o prázdninách chodí do kostela občas jen cizí děti. Těch zdejších 30 dětí, které se podařilo získat po revoluci, nemělo zázemí doma. To byla ta největší chyba. Není a nebyla tady jediná kompletní rodina. Děti odrostly, odstěhovaly se, mnohé studovaly v Praze a zůstaly tam. Jediná pracovní příležitost je Škodovka v Mladé Boleslavi, tam také většina lidí dojíždí. Z těch původních třiceti mladých lidí chodí do kostela pravidelně tři, jsou to takové výjimky. „Tak je to tu s dětmi a mrzí mě to,“ říká R. D. Maryška.

Ministrovat chodí jen dospělí, v pomoci přijdou i cizí, kteří tu jsou na dovolené. „Už jsem si ale zvykl, že jsem u oltáře většinou sám. Kdyby to bylo před deseti lety, strašně by mě to mrzelo, ale už jsem si na to zvykl. Tato situace se v současné

době dá těžko zlepšovat. Na to si stěžuje i více kněží v okolí. To, že tu není práce, narušuje lidské a manželské vztahy. Myslím si, že kdyby jeden z rodičů měl práci tady, měl by větší kontakt s rodinou a ve většině případů by byla situace, neříkám že dobrá, ale lepší. Mladé rodiny tu z těchto důvodů nejsou,“ přibližuje kněz neveselou situaci ve svém farním obvodu.

Libošovice

Druhou farností jsou Libošovice. Obec Libošovice má asi 300 obyvatel. Pracuje tu oblastní charita, která si letos připomene 20 let své existence. Farnost získala v restituci zpět faru. Nejprve o ni měla zájem lékařská rodina z Prahy. Farní hospodyně Libuše Kollová, která přišla s R.D. Maryškou z Jiříkova, hledala práci, chtěla pracovat u starých lidí. Nejdříve chodila ke klientům jako pečovatelka, starých lidí tu bylo a je dost. Několikrát se jí stalo, že našla svoje klienty doma mrtvé, protože žili sami. To dalo impuls k tomu, aby z fary vybudovali Domov pokojného stáří. V domově je pravidelně každou neděli mše svatá. Charita tu udělala velké dílo.

Kostel sv. Prokopa v Libošovicích je opravený zvenku. Finančně se o opravu postaral mecenáš Bohuslav Jan Horáček z Karlovic. Ten bohužel zemřel, interiér se už opravit nepodařilo. V roce 2010 si připomněli 400 let tohoto kostela. I Libošovice jsou vesnicí starých lidí. Naproti faře je v zahradě školky velká socha Jana Husa, od roku 1945 tu nebylo sídlo kněze, 60 let tam vždycky někdo docházel. Jaký tady může být duchovní život? Když tu Zdeněk Maryška začal, přišlo do kostela pár lidí, většinou z okolí, přímo z Libošovic jen jedinci, kteří už dnes nežijí. Farnost tak už podle místního administrátora kostel nepotřebuje, bohoslužby i pro farníky se pravidelně konají v kapli Domova pokojného stáří. Na mši svatou někdy přijdou i cizí lidé, turisté, pak je to prý veselější.

Dolní Bousov

Třetí farností je Dolní Bousov. Je to město s dvěma tisíci obyvateli. Poměrně veliký kostel sv. Kateřiny se teď opravuje. „To je asi proto,

že jsem už nic opravovat nechtěl,“ připomíná děkan Maryška. Začaly opravy v částce pět milionů korun s podporou městského úřadu, který zajistil peníze a má zájem o převod kostela do majetku města. Tomu se ale administrátor brání. Kostel tvoří hlavní dominantu Dolního Bousova. Opravila se jen polovina, druhá polovina na finance a opravu čeká. Tak jako všude, peníze se dnes těžko shánějí. Během prací se objevily neplánované restaurátorské opravy, které se ale musely udělat, zůstaly dluhy. Z peněz za prodej fary se začal opravovat interiér kostela, vymaloval se presbytář. Na restaurátorské práce

na sousedích z dílny Jelínků postupně přispívá kraj. Některé sochy už jsou opravené a čekají, až se budou moci vrátit na původní místo. Ale během posledních dvou let peníze z kraje nepřišly, v opravách se nepokračuje.

Ve farnosti se dějí také pozitivní, radostné věci. Do Dolního Bousova se přistěhovala paní z Bratislavy k rodině, která si tu postavila domek. Hned v neděli přišla s vnoučaty na mši svatou. Měla zájem, aby byly děti pokřtěny. S další paní chodí taky dvě děti. Pan děkan s nimi hned začal trochu pracovat, například při modlitbě Otče náš při mši svaté si je zve k oltáři. „V neděli byla na mši svaté návštěva z Polska také s dětmi, to už bylo veselější. Zaujalo to snad i věřící a bylo to pěkné, proto jsem je v závěru mše svaté vyzval, že mohou přivést další děti, k oltáři se jich vejde třeba padesát, a já budu rád, když přivést další děti, nečeho pěkného, aby člověk pořádně nežil v pesimismu. Přeci se někde něco děje a něco se mění. Mohlo by to začít úplně z jiného konce, než si někdy člověk myslí. Dáváme naději v to místo, kde bydlíme a kde se toho víc děje, a ono to začne zcela jinde. Někdy to je úplně z jiné strany, tam, kde to nečekáte,“ konstatuje kněz.

Řitonic

Zajímavá je i čtvrtá farnost Řitonic, která je ještě menší než Libošovice. Z vlastních Řitonic nechodí do kostela nikdo a podle děkana Maryšky

Křest, kostel sv. Maří Magdalské v Sobotce. Foto archiv farnosti

ani nikdo v posledních 30–40 letech nechodil. Všichni farníci jsou z okolí. Ve zdejších kostele sv. Štěpána jsou pravidelné bohoslužby, protože ti věřící, kteří sem chodí, o ně mají zájem.

Před jeho příchodem do farnosti se někdo vloupal do kostela a ukradl sochu Panny Marie Lurdské. Na jejím místě stála jiná madona, která tam nepatřila. „Napadlo mě dát inzerát do Katolického týdeníku. Dostal jsem tři nabídky, nejvíc se nám hodila socha z Českých Budějovic. Majitelé mi ji dali zdarma a v kostele jsem řekl, že hledám možnost, jak ji přivést. Hned po mši svaté se hlásil člověk, který se o to postaral. Do příštího týdne jsem ji měl na místě. Dal jsem ji opravit, je z toho nádherná socha. Nikdo z nich za to nic nechtěl. Člověk potká i hodné lidi. Vidíte, proto mám radost i z toho mála, z těch šesti lidí, kteří v Řitonicích do kostela chodí. Jsou to lidé, kteří o mši svatou skutečně stojí, zpívají, jak by jich tam bylo sto. Mám z toho radost, i když to není Sobotka. Někdy mě to mrzí, protože jsem tady v Sobotce, můžu dělat ledacos, ale nezabere to,“ poukazuje administrátor.

Pokračování na straně 17

Křest, kostel sv. Maří Magdalské v Sobotce. Foto archiv farnosti

Poselství Benedikta XVI. ke Světovému dni nemocných

„Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“ (Lk 17,19)

Drazí bratři a sestry,

u příležitosti Světového dne nemocných, který budeme slavit 11. února 2012, v den památky Panny Marie Lurdské, toužím obnovit svou duchovní blízkost vůči všem nemocným, kteří se nacházejí v léčebných zařízeních anebo v rodinné péči. Projevují každému z nich výrazy starostlivosti a lásky celé církve. Šlechtným a láskyplným přijetím každého lidského života, především slabého a nemocného, vyjadřuje křesťan důležitou stránku svého vlastního evangelního svědectví podle Kristova příkladu, který se sklání k člověku a jeho duchovním i hmotným bolestem, aby je uzdravoval.

1. Tento rok je přípravou na příští slavnostní Světový den nemocných, který se bude slavit v Německu 11. února 2013 a připomene emblematickou evangelní postavu dobrého Samaritána (srov. Lk 10,29-37). Letos chci zdůraznit „svátosti uzdravení“, to znamená svátost pokání a smíření a svátost pomazání nemocných, jejichž přirozeným završením je přijímání eucharistie.

Setkání Ježíše s deseti malomocnými, o němž vypráví evangelium sv. Lukáše, a zvláště Pánova slova řečená jednomu z nich: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila“ (v. 19), nám pomáhají, abychom si uvědomili důležitost víry pro ty, kdo se přibližují k Pánovi pod tíhou utrpení a nemoci. Při setkání s Pánem mohou doopravdy zakusit, že ten, kdo věří, nikdy není sám! Bůh ve svém Synu nás neponechává našim úzkostem a bolestem, ale je nám blízko, pomáhá nám v jejich snášení a touží uzdravit nás v hloubi našeho srdce (srov. Mk 2,1-12).

Víra jediného z malomocných, který vidí, že je zdravý, a na rozdíl od ostatních se plný úžasu a radosti vrací k Ježíšovi, aby mu projevil svou vděčnost, nám ukazuje, že znovuzískané zdraví je znamením něčeho cennějšího, než je obyčejné fyzické uzdravení; je znamením spásy, kterou nám Bůh dává skrze Krista. Nachází výraz v Ježíšových slovech „Tvá víra tě zachránila“. Ten, kdo ve svém utrpení a nemoci vyzývá Pána, si je jistý, že jeho láska ho nikdy nepustí a že nikdy nebude chybět ani láska církve, jež je prodloužením v čase Pánova spásonosného díla. Fyzické uzdravení jako výraz celkové spásy ukazuje na důležitost, které pro Pána nabývá člověk v celistvosti duše i těla. Ostatně každá svátost vyjadřuje a uskutečňuje blízkost samotného Boha, jenž absolutně nezištně „se nás dotýká

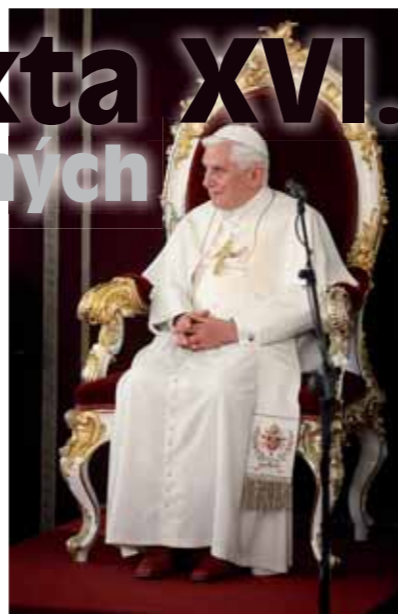
prostřednictvím hmotných skutečností... které bere do služby a činí z nich nástroje pro naše setkání s ním samotným“ (homilie při Missa chrismatica 1. dubna 2010). „Zviditelňuje se jednota mezi stvořením a vykopením. Svátosti jsou výrazem tělesnosti naší víry, která zahrnuje tělo i duši, zahrnuje celého člověka“ (homilie při Missa chrismatica 21. dubna 2011).

Hlavním úkolem církve je zajisté hlásání Božího království, „ale právě samotné hlásání musí být procesem uzdravování: „obvázat poraněná srdce“ (Lz 61,1)“ (tamtéž), podle úlohy svěřené Ježíšem jeho učedníkům (srov. Lk 9,1-2; Mt 10,1.5-14; Mk 6,7-13). Propojení fyzického zdraví a zahojení ran na duchu nám pomůže, abychom lépe pochopili „svátosti uzdravení“.

2. Svátost pokání často stála v centru úvah církevních pastýřů právě proto, že má velkou důležitost na cestě křesťanského života od té chvíle, co „veškerá hodnota pokání spočívá v tom, že nás znovu vrací do stavu Boží milosti a poutá nás k Bohu v důvěrném a velkém přátelství“ (Katechismus katolické církve 1468). ...

3. Z četby evangelia jasně vyplývá, jakou mimořádnou pozornost Ježíš vždy věnoval nemocným. Nejen posílal učedníky, aby léčili jejich rány (srov. Mt 10,8; Lk 9,2; 10,9), ale také pro ně ustanovil specifickou svátost – pomazání nemocných. Jakubův list dosvědčuje přítomnost tohoto svátostného úkonu již v prvním křesťanském společenství (srov. 5, 14-16). Pomazáním nemocných doprovázeným modlitbou kněží poroučí celá církev nemocné trpícímu a oslavenému Pánovi, aby je zbavil vin a zachránil je; dokonce je vyzývá, aby se duchovně sjednotili s Kristovým utrpením a smrtí, a tak přispěli k dobru celého Božího lidu. ...

4. O „svátostech uzdravení“ říká sv. Augustin: „Bůh uzdravuje všechny tvé choroby. Neboj se tedy. Všechny tvé choroby budou uzdraveny... Ty mu jen musíš dovolit, aby tě léčil, a nesmíš jeho ruce odmítat“ (Výklad k žalmu 102, 5: PL 36, 1319-1320). Jedná se o cenné prostředky Boží milosti, které pomáhají nemocnému, aby se stále více přizpůsoboval tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Spolu s těmito dvěma svátostmi bych chtěl zdůraznit i důležitost eucharistie. Je-li přijímána v době nemoci, jedinečným způsobem přispívá k transformaci tím, že spojuje člověka, který se živí Ježíšovým tělem a krví, s obětí, kterou on

sám učinil ze sebe a přinesl Otcovi pro spásu všech. Nechtě celé církevní společenství a především farnosti věnují pozornost tomu, aby zajistily možnost častého svátostného přijímání všem, kdo z důvodu zdraví nebo věku nemohou přicházet na místa slavení. Tito bratři a sestry tak dostanou možnost posilovat svůj vztah s ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem a svým životem obětovaným pro Kristovu lásku budou mít účast na samotném poslání církve. S ohledem na to je důležité, aby se kněží, poskytující svou delikátní službu v nemocnicích, léčebných zařízeních i v obydlích nemocných, cítili být „skutečnými služebníky nemocných, znamením a nástrojem Kristova soucit, který musí zasáhnout každého člověka poznamenaného utrpením“ (Poselství k 18. Světovému dni nemocných 22. listopadu 2009). ...

5. Téma tohoto poselství k 20. Světovému dni nemocných „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila“ ukazuje i směrem k nastávajícímu „Roku víry“, který začne 11. října 2012. Je vhodnou a cennou příležitostí, abychom znovu objevili sílu a krásu víry, hlouběji poznávali její obsah a svědčili o ní každodenním životem (srov. apoštol. list Porta fidei 11. října 2011). Toužím povzbudit nemocné a trpící, aby ve víře stále nacházeli pevnou kotvu posilovanou nasloucháním Božímu slovu, osobní modlitbou a svátostmi; ...

Jménem svým i jménem církve znovu děkuji těm, kdo pracují ve světě zdraví, i rodinám, které ve svých příbuzných vidí tvář trpícího Pána Ježíše, protože ti všichni svojí profesionální schopností i svým mlčením, aniž by často vyslovovali Kristovo jméno, o něm konkrétně svědčí (srov. homilie při Missa chrismatica 21. dubna 2011).

Všechny ujišťuji, že na ně myslím v modlitbě, a každému uděluji své zvláštní apoštolské požehnání.

Benedictus PP. XVI
Celý text na www.dltm.cz

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Podobně jako zvony, tak i varhany patří k posvěceným předmětům, pomocí nichž společenství celebranta a věřících dotváří slavení liturgie tak, že se tato stává mnohdy velmi hodnotným kulturně-estetickým zážitkem i pro nevěřícího návštěvníka kostela. Tento kostrbatý úvod mi odpusťte, ale velmi dlouho jsem hledal slova, jak toto vyjádřit tak, abych liturgii, která v chrámu Páně vždy byla, je a bude prvořadá, nechtěně nesnížil na úroveň čehosi na způsob divadelního představení (mnoho ateistů to však takto nešťastně chápe). Při slavení liturgie je důležitý hudební doprovod (jsou mezi námi zastánci tvrzení, že hudební doprovod je jeho nedílnou součástí, což však naráží v situacích, kdy hudební doprovod je z nějakých důvodů – třeba čistě technických – neuskutečnitelný). Hudební doprovod slavení liturgie je (měl by být) nejčastěji zajišťován varhanami,

kteřé byly za tím účelem v kostele instalovány a ve většině případů byly též požehnány (posvěceny). Litoměřická diecéze je velmi bohatá jak na odkaz celé řady vynikajících varhanářů, kteří zde působili. Pravdou však je, že podobně jako kostely samotné, i většina překrásných a umělecky nesmírně hodnotných nástrojů, které v naší diecézi máme, je ve stavu tristním. O příčinách nemá smysl psát, to víme všichni, bylo by to stále dokola omílání téhož...

Varhany jako takové jsou jedinečným dílem a výsledkem lidského tvoření z mnoha hledisek. Z nástroje, kterému se říká „královský“ a byl do kostelů instalován za účelem hudebního doprovodu slavení liturgie, by měly vycházet tóny ušlechtilé, uchu lahodící a ducha povznášející. Tvůrce varhan tedy musí mít především vytříbenou zvukovou a hudební představivost, aby dokázal nástroj disponovat a nantonovat tak, aby tento nástroj měl jasnou a osobitou zvukovou „tvář“. Neexistují totiž dvojice stejné varhany – každé varhany jsou unikátem a originálem a varhanáři, které považujeme za skutečné umělce, dokázali svým nástrojům vtisknout nezaměnitelný zvukový charakter, podle něhož je v mnoha případech autorství nástroje dokonce identifikovatelné. Varhanář musel dokonale ovládat práci se dřevem, ale i s kovem a musel být schopným konstruktérem. Technická stránka varhan je totiž další naprosto svébytnou kapitolou a podle schopností tvůrců varhan můžeme uvést konkrétní příklady nástrojů, které jsou krásné

po zvukové stránce, ale po stránce technické a řemeslné jsou spíše průměrné. Stejně tak je ale tomu naopak – známe řemeslné a technicky výborné zvládnuté nástroje, jejichž zvuk nás však příliš „nedojímá“... A v neposlední řadě musí tvůrce varhan mít na zřeteli skutečnost, že nástroj musí být krásný i na pohled. Architektonické a výtvarné řešení průčelí (prospektu) je také svébytnou problematikou. Je všeobecně známo třeba i to, že především barokní varhanáři vyjadřovali kompozicí varhanního průčelí i danou symboliku (počet píšťalových věží, počet píšťal v jednotlivých věžích, figurální výzdoba a podobně).

Letošní ročník Zdislavy tedy bude věnován varhanám s tím, že příští ročník bude zase věnován zvonům. Pokud mi bude přáno zdraví a přízně redakce Zdislavy, rád bych vždy po roce tematiku takto obměnil, protože jak zvony, tak varhany jsou tematické okruhy nesmírně obsáhlé a bohaté. Kdybych psal pořad o zvonech, na varhany by se nedostalo a naopak. Proto volím toto střídání.

V číslech tohoto ročníku Zdislavy bych rád představil několik historicky a umělecky cenných nástrojů z naší diecéze s tím, že záměrně vyberu památky nějakým způsobem ohrožené, jejichž budoucí osud je nejasný. Hlavním důvodem, který mě k této volbě vede, je úmysl na ohrožené skvosty v naší diecézi upozornit a přivést k zamýšlení, zda je situace ve vybraných konkrétních případech řešitelná.

Radka Rejšek, diecézní kampanolog
a organolog

Krátké zprávy z diecéze

Místo varhan zněly v Libochovanech lovecké rohy

Myslivecké sdružení Kamýk-Hrádek a obec Libochovany pořádaly v pátek 13. ledna 2012 večer svatohubertskou mši. Ve zcela zaplněném kostele Narození Panny Marie v Libochovanech ji celebroul probošt Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích J. M. can. Jiří Hladík O.Cr. Liturgii doprovodili trubači z Prahy a středních Čech pod vedením Petra Vacka. V jejich podání zazněla Hubertská mše B dur autorů Petra Vacka a Josefa Selementa pro lovecké rohy in B se zpěvy.

Foto Karel Pech

Mši, která se konala k počtě sv. Huberta, patrona myslivců, zahájil průvod členů mysliveckého sdružení a členů Řádu svatého Huberta se sídlem na Kuksu, kteří nesli prapor okresního výboru České myslivecké jednoty a po dobu bohoslužby stáli v kostele čestnou stráž.

Přítomné přivítal organizátor slavnosti, Zdeněk Šťásk, člen Mysliveckého sdružení Kamýk-Hrádek, jenž připomněl aktivity zdejšího mysliveckého sdružení, především výstavbu kapličky, kterou loni v létě myslivci svépomocí vybudovali poblíž myslivny v lese nad obcí Libochovany a která byla zasvěcena jejich patronovi.

Probošt Svatoštěpánské kapituly Jiří Hladík ve své promluvě vyzval, abychom žili v souladu s přírodou. Na osobě sv. Huberta poukázal na to, jak setkání s Kristem změnilo život šlechtice, a zdůraznil, že člověk má být v souladu s přírodou a skrze tento svět poznávat Boha.

Slavnosti se kromě myslivců, jejich přátel a obyvatel obce rovněž

účastnili zástupci místní samosprávy spolu se starostkou Miroslavou Venclákovou. Ti všichni se po bohoslužbě shromáždili před kostelem, aby si s rozžatými svíčkami v ruce ještě vyslechli na cestu domů české myslivecké fanfary.

Hubertská mše B dur autorů Petra Vacka a Josefa Selementa pro lovecké rohy in B se zpěvy byla zkomponována v roce 1991. V průběhu uplynulých dvaceti let byla mnohokrát hrána v kostelech, kaplích, na koncertech, ale také přímo v přírodě, zpravidla před lovem. Ačkoli jsou některé její části poměrně obtížné, mnoho trubačských souborů má tuto mši ve svém repertoáru. Její melodie jsou poměrně výrazné. Mnoho myslivců se v průběhu dvou desetiletí naučilo jednotlivé části mše nazpaměť, takže jejich mohutný zpěv doprovází její vybrané části.

Jana Michálková

Rumburskou Loretu loni vyhledalo více turistů a poutníků

V barokním skvostu severních Čech se zvýšila návštěvnost. V roce 2011 zavítalo do rozlehlého a celoročně přístupného areálu rumburské Lorety 8 010 turistů a poutníků. Oproti předchozímu roku se jejich počet zvýšil o tisíc osob.

Vedle komentovaných prohlídek objektu byly vyhledávány tradiční kulturní akce určené rodičům a dětem – květnová Loretánská muzejní noc a zářijové hudební a divadelní Loretánské slavnosti. Z osmi výstav v křížové chodbě si návštěvníci nenechali ujít zvláště tu o historii a záchraně Dolského mlýna u Jetřichovic, dále pak prezentaci křížových cest Šluknovska a prohlídky klášterního betléma. Hojně byly navštíveny koncerty regionální hudby. Velkému zájmu se těšily tematické komentované vycházky s průvodcem, díky nimž si obyvatelé Rumburku prohlédli běžně nepřístupné objekty. Loretánskou kapli Panny Marie s ambitem a kostelem sv. Vavřince spravuje Římskokatolická farnost - děkanství Rumburk, která rovněž připravuje doprovodné kulturní akce.

„Pokračuje trend z minulých let a v rumburské Loretě se zvyšuje počet českých návštěvníků, zvláště

pak poutníků z Moravy. Naopak mírně klesá počet cizinců – přišlo jich 763. Nejvíce jich přijíždí z Německa, do Lorety zavítali i návštěvníci z exotických zemí – Japonska či Brazílie,“ sdělil pater Jozef Kujan, ředitel salesiánské komunity, která spravuje farnosti v Rumburku a okolí. Památkově chráněná rumburská Loreta je přístupná celoročně od úterý do soboty, v dubnu až říjnu mezi 10. až 17. hodinou, od listopadu do března mezi 9. až 16. hodinou.

Aktuálně, do 2. února, je v kostele sv. Vavřince k vidění kapucínský klášterní betlém z roku 1922. „Od 7. února se v křížové chodbě představí fotografie Zdeňka Patzelta s názvem Českosaské Švýcarsko - krajina tajemství. V dubnu do Rumburku zavítají vítězné snímky z fotosoutěže Zaostřeno na Jizerky. V sobotu 4. srpna se v Loretě uskuteční tradiční odpustková církevní slavnost Porciunkule, již bude celbrovat generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl,“ uvedla průvodkyně v Loretě Barbora Hildebrandtová. Nově si návštěvníci mohou z Lorety odnést i dvacetistránkovou propagační publikaci „Kapucínský klášter a loretánská kaple v Rumburku“, kterou na konci loňského roku vydalo město Rumburk.

Foto Jiří Štějskal

V jedné z nejhodnotnějších loretánských kaplí v České republice probíhají od roku 1996 záchranné restaurátorské práce. „V letošním roce bude dokončena obnova poutního objektu Svatých schodů s rozsáhlou malířskou a sochařskou výzdobou. V sobotu 15. září požehná zrestaurované Svaté schody z roku 1770 litoměřický biskup Mons. Jan Baxant,“ řekl pater Jozef Kujan. „V případě podpory z Programu záchrany architektonického dědictví Ministerstva kultury České republiky bychom rádi zahájili restaurování sto let staré nástrojně

a nástěnné výmalby křížové chodby, která pochází od Josefa Neumanna mladšího,“ dodal.

Významné stavební práce proběhnou již v první polovině roku ve vstupní budově Lorety. Do června bude v přízemí a prvním patře zřízena stálá Expozice církevního umění Šluknovska. Vybudována bude díky dotaci z Programu rozvoje venkova ČR - Programu LEADER, kterou zprostředkovává Místní akční skupina Šluknovsko.

Klára Mágrová, ŘKF Rumburk

Záchrana Köglerova kříže na Kamenné Horce v Krásné Lípě

V říjnu loňského roku dokončila obecně prospěšná společnost České Švýcarsko obnovu ojedinělého Köglerova kříže v Krásné Lípě. Vedle zakonzervování originálu kříže byla vytvořena a na původní místo osazena replika sakrální památky.

Foto Klára Mágrová

Historii kříže, který stojí u domu na Kamenné Horce čp. 22, přibližuje historička Natalie Belisová: „Köglerův kříž je nejkrásnějším a nejzvláštějším křížem regionu. Jeho historie sahá do roku 1792, kdy ho dal na zahradě před svou usedlostí a hostincem postavit hospodář a obchodník s přízí šestačtyřicetiletý Josef Kögler se svou ženou Annou Marií.“ Na zřizovatele kříže odkazuje i monogram JK a letopočet 1792, které se dochovaly na kamenném podstavci. Neobvyklost Köglerova kříže spočívá v jeho zdvojenosti - stejná lícová strana byla obrácena do ulice a stejná k domu. Do všech čtyř stran směřuje množství stylizovaných dekorativních ozdob a závitů.

Záchrana Köglerova kříže se uskutečnila v roce 2011. Nový podstavec

vysekal restaurátor Jan Fedoček ze světla okrového pískovce se železitou kresbou z lomu u saské Pirny. Jedná se o stejný lom, z něhož byl odebírán kámen pro dostavbu kostela Frauenkirche v Drážďanech. Pískovcový podstavec byl po osazení na Kamennou Horku natřen barvami, stejně jako tomu bylo v minulosti. Zvoleno bylo nejstarší barevné řešení (tmavě červená a světlá šedorůžová barva) ze tří barevných nátěrů, které se na kamenném podstavci během 219 let použily. Pro zajímavost, podstavec byl v minulosti natřen i tyrkysově zelenou a okrovou barvou. Kovář Vít Zadina ze Strakova u Litomyšle ručně vykoval nový ocelový kříž. Dekorativní výzdoba kříže byla pozlacená a natřena zelenou a červenou barvou, stejně jako tomu bylo v 18. století. Barevné řešení vzešlo z laboratorního průzkumu dochovaných zlomků původních barev. Nově namalované siluety Ježíše Krista a Panny Marie pocházejí od Michala Janovského z České Lípy.

Unikátní Köglerův kříž v Krásné Lípě požehnal ve čtvrtek 1. prosince 2011 pater Antonín Sedlák z Římskokatolické farnosti Krásná Lípa. Záchranu Köglerova kříže ve výši 16 253 EUR financovala obecně prospěšná společnost České Švýcarsko z Krásné Lípy v rámci projektu Listen to the Voice of Villages. Projekt je spolufinancován ze zdrojů Evropské unie v rámci Operačního programu Nadnárodní spolupráce Střední Evropa a z Evropského fondu pro regionální rozvoj (ERDF).

Klára Mágrová, ŘKF Rumburk

Oprava unikátní dřevěné zvonice v Sutomi

V prosinci loňského roku byla ukončena celková obnova dřevěné zvonice v Sutomi. Práce probíhaly po dobu čtyř let. Financovány byly z dvou zdrojů – Římskokatolické farnosti Sutomi a dotačního programu Ministerstva kultury České republiky - z programu Podpora obnovy kulturních památek prostřednictvím obcí s rozšířenou působností. Celková oprava stála 625 000 Kč.

„V rámci celkové obnovy byl opraven kamenný základ zvonice, dřevěné nosné konstrukce zvonice včetně zvonové stolice, dřevěné opláštění a žaluziové okenice. Střeška byla osazena původní krytinou – dřevěnými šindelí,“ říká stavební technik litoměřického vikariátu Luděk Záhejský.

Zvonice je součástí památkově chráněného areálu kostela sv.

Petra a Pavla s farou. Vystavěna byla současně s kostelem v letech 1716–1724 a rozsáhlou přestavbou prošla v 19. století, kdy byla doplněna zejména o lucernu se zvonkem a žaluziová okna.

Vlastní konstrukce zvonice je dřevěná trámová, založená na kamenné podezdívce obdélného půdorysu. Lucerna (zvonička) je opatřena krytinou z měděného plechu, stanovává střeška pak dřevěnými šindelí. Obvodové stěny jsou zabezděny širokými prkny, opatřenými v místech srazu dřevěnými prachovými lištami. Vstup do zvonice je zajištěn dvoukřídlými svlakovými dveřmi, za kterými se nachází mohutná zvonová stolice pro dva zvony.

„Obdobná stavba dřevěné hranolové zvonice se v našem okolí nachází již pouze v nedalekých Třebenicích, v prostoru starého hřbitova, neboť další z těchto unikátních staveb, u kostela sv. Antonína Paduánského v Milešově, se z důvodu velice zanedbaného stavu v roce 1983 zřítily,“ uvedl Robert Paččíl, referent státní památkové péče Městského úřadu v Lovosicích.

K dnešnímu dni je však dochován pouze jeden zvon, který má své místo na pravé straně zvonové stolice. Ten je nutné zrestaurovat, na což farnost nemá v současné době finanční prostředky. Pomoci by tak mohla veřejnost - dobrovolní dárce, firmy či jednotlivci, kterým není osud této památky lhostejný. Případní dobrovolní dárce se mohou obrátit přímo na stavebního technika litoměřického vikariátu Ing. Luděka Záhejského, který jim poskytne bližší informace (tel. 416 707 563, zahejsky@dlm.cz).

Zájmem obce i farnosti je zvon restaurovat, v nejbližší době osadit do zvonice a tím jí vrátit původní účel.

Jana Michálková

Foto Luděk Záhejský

Pouť do Třebenic

k 86. výročí narození P. Ladislava Kubíčka...

Společenství, které se scházelo u biskupa Mons. Josefa Koukla, poji bratry a sestry nejenom z Litoměřic, ale také z Hořic v Podkrkonoší. Téměř tři roky se v Hořicích scházíme k pravidelné týdenní modlitbě a vzájemně se posilujeme v lásce tak, jak nás to učil biskup Josef.

Již od začátku jsme vnímali, že podmínkou úspěchu je vložit své životy do rukou Boha, který nás chce použít jako své nástroje. Společenství sílilo zároveň s počátky budování mobilního hospice Duha. Díky vytrvalosti ve společné modlitbě se podařilo nejenom zrekonstruovat zdevastovanou budovu v areálu nemocnice, kde se dnes nachází Centrum domácí hospicové péče, ale vybavit se zdravotnickými pomůckami a ostatním zdravotnickým materiálem. Finanční dary na službu přicházejí od dobrých lidí od prvopočátku. Uprostřed tohoto marivého světa, který nás všemožně od provozu hospice zrazoval, rostlo toto malé semínko služby umírajícím pacientům dál a dál. Mobilní hospic Duha poskytl odbornou zdravotnickou službu 44 rodinám, které doprovázely své blízké posledním úsekem jejich pozemského života. Většina pacientů odešla smířena s Bohem a zaopatřena svátostmi.

Foto Martin Davídek

Naše milá sestra Marie Mazancová svolala společenství k návštěvě Litoměřic zcela mimořádně na den 3. ledna, abychom se rozloučili s našim drahým P. Martinem Davídkem, který odlétal zpět na studijní pobyt do Říma. MUDr. Marie Svatošová mne upozornila na výročí nedožitého 86. narození P. Ladislava Kubíčka, který připadal právě na toto datum. Okamžitě mi v hlavě

zaznělo: Ta cesta bude pouť pro každého z nás za otcem Ladislavem.

Sama jsem cíleně navštívila Třebenic začátkem ledna 2009, kdy jsem prosila otce Ladislava o přímluvu za hořický hospic. Aktivně jsem dva roky hledala finanční zdroje na službu pro umírající pacienty, ale žádný z těchto lidských pokusů nikdy nevyšel. V té době jsem prožívala silnou touhu po spojení s Bohem ve křtu. Za čtyři měsíce od této přímluvy jsem byla pokřtěná, stanovy Hospicového občanského sdružení Duha byly schváleny na Ministerstvu vnitra a já jsem doprovázela svou první umírající pacientku. Hospic v Hořicích se stával skutečností...

Z Hořic nás putovalo deset přátel, v Litoměřicích se přidalo dalších devět. Naše společná pouť pokračovala pěšky na zřícenině hradu Kamýk, tam se nám otevřel překrásný výhled na České středohoří. Dalším z cílů na úbočí hory Plešivec byla kaplička sv. Jana Křtitele, kde jsme si všichni ve společné modlitbě opět uvědomili, že cesta ke svatosti spočívá v naprostém plnění Boží vůle. Snažíme se jít touto cestou, protože Boží stezky, které vymyslela jeho láska, okamžik za okamžikem, pečuje o každého z nás jednotlivě, ale zároveň o celé toto společenství, které je vnitřní stavbou hospice.

V Třebenicích jsme byli velice vstřícně přijati místním panem farářem. V kapli jsme znovu silně vnímali krutou smrt otce Ladislava, ale zároveň jsme si zřetelně uvědomovali plody jeho mučednické krve. Každý z nás přijel vzdát posmrtný hold tomuto muži, knězi, lékaři, který celý svůj život obětoval službě pro druhé. Mše svatá, kterou celebraval otec Martin Davídek, byla pro všechny zúčastněné hlubokým sjednocením s Bohem.

Boží záměr s naší modlitební skupinou nám během těch tří let odhaluje skvělý plán. Vzešel z něho mobilní hospic Duha, a ačkoliv zdravotní pojišťovny tuto službu nehradí, finance na službu z darů jednotlivců, firem a také díky obětavým dobrovolníkům, dostačují. Nemocní a jejich rodiny se otevírají Božímu působení, v Nové Pace bratři a sestry z našeho modlitebního společenství zahájili evangelizační kurz Alfa pro hledající.

Také každý z nás jednotlivě dostává světo Ducha svatého do svého života, k řešení osobních záležitostí. Všechno, co po nás Bůh na začátku chtěl, byla láska k bližnímu. Výsled-

kem je to, že cítíme ve svých srdcích opravdu velkou radost a pokoj. Pokoj, který tento svět nemůže dát. Pokoj, který dokáže dát jen Bůh.

Jana Sieberová, Hořice v Podkrkonoší

Půlnoční mše v Libochovanech

Jsem si vědoma faktu, že v naší obci je málo aktivních věřících, ale náš kostel Narození Panny Marie v Libochovanech je tak úžasnou dominantou obce a jeho interiér vcelku důstojně zachován, že by byla škoda ho nevyužívat a nenavštěvovat.

Když jsem loni v létě plánovala akce na podzim a zimu, začala jsem uvažovat (po krásném zážitku ze slavnostního svěcení kapličky sv. Huberta, kterou si naši myslivci sami postavili) o konání štědrovečerní půlnoční mše, která u nás řadu let neprobíhala a kdy by si lidé z obce mohli znovu najít cestu do kostela a slavit vánoční svátky společně.

Již někdy v srpnu jsem poprvé oslovila důstojného pána Jaroslava Stříže, administrátora farnosti v Libochovanech, a obrátila se na něj s prosbou o půlnoční mši. Odpověď jsem dostala téměř obratem. Důstojný pán souhlasil a troufám si říci, že byl i trochu potěšen, že se chystáme uskutečnit to, co už u nás dlouhá léta nebylo. Bohužel vzhledem ke své pracovní vytíženosti mě informoval, že není schopen mši odsloužit, ale že se mohu obrátit na pana kanovníka Martina Davídka, a to jsem udělala. Ten byl pro, a tak jsme začali s přípravami.

V obci funguje občanské sdružení Polabské děti, které získalo dotaci od Komunitní nadace Euroregionu Labe a z tohoto zdroje pořídilo materiál na vytvoření betlému. Naše obec má tedy svoje vlastní jesličky, které jsme v rámci vánoční výzdoby vystavili v kostele. Společně se stromečkem a ostatní výzdobou, kterou udělaly pracovnice obecního úřadu, jsme kostel připravili na vánoční svátky.

Komunikace s panem kanovníkem byla skvělá. Vysvětlil mi vše, co bylo potřeba, co mám zajistit a připravit, a sám se maximálně snažil.

Mše byla pravá „půlnoční“. Probíhala přesně o půlnoci na Štědrý den. Atmosféra sváteční, kostel zcela naplněn, lidé příjemně naladěni, moc hezké kázání... Shruto a podtrženo - krásný zážitek. Přála bych si takových zážitků více a půlnoční bohoslužbu příště zase.

Miroslava Vencláková,
starostka obce Libochovany

Dokončení ze strany 9

Když mě přeložili do Horní Police, byla to moje čtvrtá štace. Já jsem sem nechtěl jít, mě sem poslali. Jak jsem přišel a zvedl hlavu, uvítaly mě báně na věžích kostela. Lidé mě upozorňovali: Podívejte se na kostel, jak vypadá. Na sanktusové věži nebyly žádné plechy, jen pár prken, žebra trčela, vítr to odnášel sem

Devadesát růží pro Mons. Josefa Stejskala. Foto Jan Polícer

před farou. Podobně vypadala i další věž. Rok 1954 byl tady zrovna deštivý. V kostele jsme měli vodu, teklo to skrze strop, ještě je to vidět. A co teď? Pak najednou navečer někdo zazvonil, to byla návštěva! Přijel krajský tajemník, který hledal útočiště na faře, protože píchli kolo u auta. Chtěl půjčit pumpu. ... Oprava krytiny se nepovedla hned. Ale krajský tajemník hned další rok uznal, že se to musí poopravit, a tak pomohl finančně. Jinak by to nešlo. To byla velká oprava...

V roce 1964, když přišla sestra Marie, nebyl cement, nebylo vápno.

V sobotu 21. ledna 2012 oslavil Mons. Josef Stejskal významné životní jubileum - poželnaných 90 let věku. Přejeme a vyprošujeme mu hojnost Božích milostí, zdraví a neustálou ochranu Panny Marie.

Dřevěný kalfas jsme si vyrobili a dali jsme se do dalších oprav sami. Žádnou dovolenou jsem si nebral, každý den, který jsme nepracovali, jsme považovali za ztracený. Měli jsme starého zedníka, měl 72 let, když nám sem přišel udělat plot. Potom nahodil celou faru a říkal: To bych tady mohl pracovat až do smrti. Do svých osmdesáti tu pracoval...

Dokončení ze strany 11

„Charita hledá dobrovolníky na prodej do šatníku, mají dobrovolnice, paní ve věku kolem 80 let, ale nikdo další nemá zájem, přestože sem do šatníku chodí tolik lidí. Neuvědomují si, že starší mají nárok na odpočinek, že jednou doslouží,“ dodává.

V každé farnosti jsou lidé, kteří se starají o kostel. V Řitonicích je to paní Jolanda Ačajová s manželem. Ta mi také dělá pěkné vývěsky. A paní Božena Skálová v Dolním Bousově.

Už devět let, jednou za dva měsíce, vychází farní časopis s názvem **Soboteky farní**. V minulém roce uplynulo dvacet let služby administrátora Maryšky v Sobotce a okolí. Proto v posledním čísle časopisu shrnul všechno, co zde za celých dvacet let podnikl a vykonal. Nejvíce toho bylo samozřejmě v prvních letech po revoluci, nebo třeba v jubilejním roce 2000, také uspořádali velký týdenní zájezd po celé Itálii, poutě do Filipova.

Za dvacet let bylo pokřtěno 134 dětí a dva dospělí, biřmování přijalo 35 kandidátů, manželství 33 párů a samozřejmě nejvíce bylo pohřbů - 757. Ale nejsmutnější je poslední číslo - za posledních 20 let odešlo, zemřelo 23 farníků.

V neděli bývá na mši svaté 30 lidí, v létě 70-80, podle situace zdravotního stavu lidí. Ve všední den přijde 5-15 věřících.

„Myslím, že jsem při mši svaté nebyl ani jednou sám. To je alespoň něco kladného,“ říká Zdeněk Maryška.

„Mě už také opouštějí síly, příští rok mi bude osmdesát. Třeba až přijde někdo mladší, začne s novým elánem, což se může stát. Když jsem já přišel do Tanvaldu, byl tam starý pan děkan ve věku 85 let, a ten říkával: 'Dejte do každé farnosti každý rok kaplana a budete mít kostely plné. Ten jde s novým elánem, s novou tváří.' Nikdy se nedá říct, že by bylo ideální, aby byl kněz někde dlouho, protože jak se říká, změna je život. Přestože tento pan děkan byl v Tanvaldu 40 let. Všechno se nám tu sype. Pán Bůh nám ukládá zkoušku, ale dává naději. Nemůžeme být bez naděje,“ dodává děkan Maryška s úsměvem.

Připravila Marie Koscelníková

FARNÍ CHARITA LITOMĚŘICE

Při vystoupení sokolníků v Domově na Dómském pahorku

Dnes vám představujeme činnost Farní charity Litoměřice (dále jen FCH Litoměřice), která je jednou z dvanácti profesionálních charit působících v litoměřické diecézi.

rovolně se stala v roce 1998 charitou profesionální. Od této doby se rozvíjela jak do velikosti, tak do spektra poskytovaných služeb. Svou profesionální činnost začala službou Azylového domu a noclehárny,

kterou provozuje doposud. Její ředitelkou je již osmým rokem Bc. Zdenka Broumská.

Kde Charita pomáhá?

V současné době poskytuje farní charita služby ve městě Litoměřice a zdravotní domácí péči i v okolních obcích. Není však výjimkou, že jsou jejími klienty obyvatelé celého regionu i Ústeckého kraje. Poskytuje devět sociálních služeb, z nichž nejvíce je zaměřeno na

seniory. Tyto služby jsou poskytovány v Domově na Dómském pahorku (kapacita 108 lůžek) a v Charitním domově sv. Zdislavy (kapacita pět lůžek). Mezi nabízené služby pat-

ří také týdenní stacionář s kapacitou devíti lůžek, který je pobytovou službou pro seniory, kteří potřebují zajistit péči po určitou dobu. Tuto službu poskytuje Domov na Dómském pahorku. Péči o seniory s demencí zajišťuje s 25 lůžky domov se zvláštním režimem Charitní domov sv. Zdislavy.

„Naším klientům však nenabízíme jen pečovatelskou službu. Do domácností za nimi dojíždějí také zdravotní sestry Charitní ošetrovatelské a pečovatelské služby společně s rehabilitační sestrou a pečovatelkou. Další naše služby jsou určeny pro muže bez domova (noclehárna, azylový dům) a poskytujeme je v Domě P. Marie Pomocné. Služby nízkoprahového centra Domova jsou již určeny nejen mužům, ale také ženám bez domova,“ říká Zdenka Broumská.

Působnost Charity

Kromě sociálních služeb vyvíjí FCH Litoměřice i další činnosti. Realizovala projekty Podané ruce, Doplňkové vzdělávání zaměstnanců a v současné době končí projekt Integrace sociálně vyloučených skupin na trh práce v Litoměřicích. Kromě těchto velkých projektů má i další menší, zaměřené např. na prevenci, mládež a pomoc sociálně vyloučeným skupinám při začleňování do společnosti. Pořádá humanitární akce a zajišťuje pomoc při živelních pohromách. Také do budoucna plánuje realizaci dalších projektů.

Sportovní odpoledne v azylovém domě

Pomoc dobrovolníků

V současné době má FCH Litoměřice téměř 160 zaměstnanců, do charitních služeb se však velmi aktivně zapojují také dobrovolníci. Ti zde působí prostřednictvím občanského sdružení Pápěří, které má v Litoměřicích dobrovolnické centrum. Dobrovolníci docházejí do Domova na

Dómském pahorku, kde se věnují seniorům. Zaměřují se na individuální i skupinové aktivity, jako jsou například návštěvy jednotlivých klientů na pokojích, kde si čtou, hrají hry nebo jen tak povídají. V tvořivých dílnách společně vyrábějí originální dárky, organizují kulturní vystoupení, provozují canisterapii, společně pečují o květiny, chodí na procházky atd. V současné době dochází do zařízení šest dobrovolníků.

Kontakt:

Farní charita Litoměřice
Zahradnická 1534/5, Litoměřice
telefon: (+420) 417 770 000
e-mail: fchltn@fchltn.cz
www.fchltn.cz

Výlet vláčkem po městě

Otázka pro Zdenku Broumskou

Myslíte, že jsou charitní služby potřeba?

„Pracovnice pečovatelské služby pomáhají seniorům nejen v bytových zařízeních, ale také v jejich domovech. Pomáhají s chodem domácností, s péčí o vlastní osobu, zajišťují rozvoz obědů po městě. Domácí péče zase poskytuje odbornou péči prostřednictvím zdravotních sester. Umožňujeme tak lidem zůstat co nejdéle v domácím prostředí. Seniorům, kteří již nemohou zůstat bez pomoci ve své domácnosti, můžeme nabídnout služby domova pro seniory, nebo v případě přechodného pobytu službu týdenního stacionáře. Pro seniory trpící některým typem demence je k dispozici domov se zvláštním režimem. Nepochybuji tedy o tom, že jsou naše služby potřebné. V této práci je více než v kterékoli jiné potřeba nespolehat se jen na svoje vlastní síly. Důvěra v Boha je tou největší pomocí nám všem.“

Připravila Edith Kroupová,
DCH Litoměřice

Charita pomáhá získat práci

Farní charita Litoměřice pomáhá lidem bez práce, ale také lidem bez střechy nad hlavou, u kterých se často bezdomovectví potkává se zdravotním postižením. Tato často se opakující situace přivedla pracovníky Charity na myšlenku realizovat projekt na podporu zaměstnávání: projekt Integrace sociálně vyloučených skupin na trh práce v Litoměřicích. Tím také začal příběh jednoho z klientů... „Pan, řekněme třeba Josef, přišel do azylového domu v březnu 2010. Byl nezaměstnaný, zdravotně postižený a o nájemní byt přišel, protože si nedokázal uvědomit dopad svého jednání. V azylovém domě spolupracoval se sociálním pracovníkem, ale nedařilo se mu získat jakoukoli práci. Nabídli jsme mu tedy účast v projektu, kterou přijal. Absolvoval nějaká školení, vyzkoušel si pracovat v jednom ze zařízení, které farní charita provozuje, a také tu v září získal práci, kterou vykonává dodnes. Práce mu zajistila finanční příjem a dnes už zase bydlí sám, v nájmu. Pan Josef se naučil sám o sebe postarat, naučil se hospodařit s penězi a získal práci, která ho naplňuje a kde jsou na něho kladeny takové nároky, které je schopen plnit.“

Poděkování

Dne 25. 8. 2011 se konalo grilování pro seniory pečovatelských domů č. 14. + 16. v čele vedoucí Nadi Hejkrlové a reší službou pečovatelských pro radost, potěšení i dobré pochutnání dobře ogrilovaných svůtlů. Při tom dobrá nálada, ke které ráda přispěla Mirky Brychnářové i kyčara. Bylo sice dopráno, Bohem dáno i dobré počasí. Za to vše děkují co byli přítomní obyvatelé pečovatelských domů č. 14. + 16. Budeme se těšit až se to bude moct znovu zase uskutečnit.

Pan Mgr. Pavel Martin Szymanski
Domov na Dómském pahorku
Zahradnická 1534/5
412 01 Litoměřice

Vážení,

již delší dobu se starám o svou dnes již téměř dvaadvacetiletou maminku Vlastu Lebedovou. Svou permanentní službu jsem potřeboval vyměnit za odpočinek, a proto jsem po dohodě s maminkou požádal o její umístění do týdenního stacionáře ve vašem domově na Dómském pahorku. Vašimi pečovatelkami byla mamince poskytnuta kvalitní péče s lidským přístupem plným pochopení. To vyplynulo nejen z mého poznání, ale především z pochvalného uznání mé maminky. Jak sama říká, prožila zde několik hezkých všedních dnů v novém prostředí. Poznala tu nové lidi, kteří o ní nejen vzorně pečovali, ale měli jí opravdu rádi. Za to patří všem – paní Barčkové, slečně Javorkové a kolektivu pečovatelek mamincin i můj upřímný dík.

S pozdravem
Miloš Lebeda

Z historie

V Litoměřicích působí farní charita již od roku 1991, kdy byla zřízena na litoměřickým biskupem. Z dob-

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
 www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
 Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Výpravy do světa Bible

Váz., 48 str., cca 210 Kč

Výpravy do světa Bible vás přivedou do Kanaanu, Egypta, Asýrie, Babylónie, Persie, Řecka a Římské říše. Na cestu budete vybaveni potřebnými informacemi, obrázky a mapami, které vám pomohou poznávat svět Bible, jeho prosté obyvatele i významné osobnosti.

Zvěstování

CD, 62 min., 249 Kč

Hudba v katedrále sv. Víta. Nahráno v srpnu 2011 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Josef Kšica – varhany, Josef Zámečnick – trubka, křídlovka, František Vlasák j. h. – trubka.

Náhody a náhodičky s Marií Svatošovou

Váz., 88 str., 109 Kč, dotisk

Dorazila jsem na výpadovku, stoupla si zády k Plzni, čelem k Praze, modlila se ostošně, ale jenom chvíli. Rozhodně to bylo méně než pět minut. Zatím neprojel jedině auto. Jak říkám, nic nenechávám náhodě, a tak jsem svoje prosby směřované vzhůru konkretizovala: „Pane Bože, prosím tě, hodně rychle mi někoho pošli. Ale žádného gaunera!“ Sotva jsem to v duchu dořekla, ozvalo se za mémi zády: „Paní doktorko, copak tu děláte?“ Že mé naléhavé prosby Bůh vyslyší,

o tom jsem nepochybovala. Ale že mi pošle zrovna biskupa Radkovského, toho jsem se věru nenadala. Dupl na plyn, v půli cesty do Plzně můj autobus předjel, zastavil ho, já jsem přesešla a on to stočil na jih, kam měl původně namířeno. Troufá si to snad někdo vysvětlit náhodou? (ukázka)

Co Bůh šeptá maminkám

Brož., 135 str., 139 Kč, dotisk

Oblíbená autorka Hana Pinknerová ve své knize fejetonů nabízí humorný i moudrý pohled na podivuhodný svět maminek a Boží místo v něm. Formou krátkých čtivých příběhů se věnuje tématům rodiny a manželství, vztahu s Bohem a s lidmi.

Křížová cesta

Brož., 39 str., 49 Kč, dotisk

Cílem Křížové cesty, kterou napsal Guy Gilbert, není nic jiného než...
 ...následovat Krista na jeho kalvárii
 ...a proniknout do hloubky tohoto nesitelného utrpení. (z předmluvy)

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULINKY

Jungmannovo náměstí 18
 110 00 Praha 1
 Tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
 Objednávky: objednavky@paulinky.cz

Síla rodičovské modlitby

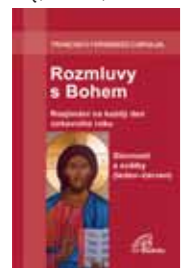
Brož., 208 str., 199 Kč

V této knize autorka povzbuzuje rodiče k vytrvalé a usilovné modlitbě za děti v jejich různých životních situacích. „Když se modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch.“

Rozmluvy s Bohem

Váz., 472 str., 255 Kč

Nová ediční řada, která čtenářům poskytne další možný způsob, jak se učit obracet se k Bohu Otci s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí církve. Praktický formát knihy si ji dovozuje brát sebou i na cesty.

Klanět se Bohu v Duchu a v pravdě

Brož., 79 str., cena 99 Kč

Adorace neboli klanění je hledání Boha, který nám v Ježíši Kristu zjevuje smysl našeho života. Tato útlá knížka načrtává vnitřní cestu podobnou putování, na něž se vydali mudrci z Východu. Autorka nenabízí zaručený recept, jak se má adorace „odehrávat“, ale zve ke zcela prosté duchovní zkušnosti – „ponořit se do přítomnosti Boha, který je tak svatý, že je nám zcela blízky“.

Modlitba ve škole křesťanských mistrů

Brož., 79 str., cena 99 Kč

Autor se rozhodl poukázat na bohatství a rozmanitost křesťanské modlitby. Vybral si k tomu sv. Benedikta z Nursie, sv. Františka z Assisi, sv. Ignáce z Loyoly, sv. Terezií z Avily, sv. Terezií z Lisieux a Madeleine Delbrélovou. Každého z nich představuje ve třech kontextech: 1) světcův život a doba, v níž žil; 2) klíčové prvky jejich modlitby a 3) inspirace pro modlitbu v dnešním světě.

Věřit, doufat, milovat

Váz., 135 str., cena 165 Kč

Otázka Boha není pro člověka teoretickým problémem, ale vrcholně praktickou záležitostí, která se projevuje ve všech oblastech našeho života. Proto ani v úvahách této knihy nejde o promyšlené teorie, ale o pozvání k „duchovním cvičením“ života vřív.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Informace o vysílání i programovou nabídku najdete na www.proglas.cz.

Od října loňského roku do února 2012 vysílá Radio Proglas rozsáhlý vzdělávací cyklus věnovaný **katechezi** a jejím podobám v dějinách a v současnosti. K poslechu jste zváni každé pondělí od 16.00. V repríze cyklus zachytíte v neděli od 10.30. Vaším průvodcem bude vždy doc. Dr. Ludvík Dřímál, Th.D., z Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. V pondělí 6. 2. pohovoříme o historii náboženské výchovy. Řekne-li se katecheze, většina si představí, že jde o výuku náboženství ve škole. Ve skutečnosti je ale mezi výukou náboženství a katechézí v pravém slova smyslu rozdíl. Přirozeným prostředím pro provádění katecheze je křesťanské společenství, proto škola pro ni není zrovna vhodným místem. V tomto dílu nahlédneme tedy do historie a povíme si, jak a kdy se náboženská výchova dostala do škol.

na měsíc únor

Každý člověk touží po přijetí. Potřebujeme ujištění, že navzdory svým selháním neztrácíme pro druhé hodnotu a důležitost. S pomocí Mgr. Mileny Mikulkové zjistíme, jak komunikovat v obtížných situacích. Ve středečním **Magdazínu** s datem 1. 2. a vysílacím časem 9.30 budeme hledat cestu k sobě i k druhým.

V pátek 3. 2. si v rámci **Všimli jsme si** přiblížíme osobnost Antonína Šuránka. Kněz, spirituál kněžského semináře v Olomouci, spisovatel, básník, známý kazatel na Blatnické hoře u sv. Antonínka a politický vězeň zemřel v pověsti svatosti 3. listopadu roku 1982. V květnu roku 1996 začal na olomouckém arcibiskupství diecézní proces k jeho blahřečení. Výsledkem procesu je soubor dokumentů o více než 3000 stranách. Obsahuje výpovědi svědků a texty P. Šuránka. Od června roku 2011 se beatifikačním procesem zabývá Římská kongregace pro svatořečení. Pořad **Proces blahřečení služebníka Božího P. Antonína Šuránka po 11 letech** zachytíte v 16.00.

Barvínek, magazín pro školou povinné, kteří se rádi zasmějí a také se něco nového dozví, vysíláme vždy v úterý od 16.00 a v repríze v sobotu od 9.30. Téma 7. 2. zní **20 let a pořád je to Nezbeda**. O dětském časopisu Nezbeda, který letos vstoupil do 21. ročníku, se budeme bavit s jeho tvůrci Vítězslavem Koutníkem a Leošem Hrdličkou. 14. 2. se vypravíme **Pěšky do Turína** spolu se studentem Josefem Janouškem. 21. 2. patří **Telefonickému riskování**, telefonické soutěži u Barvíneku. V sobotu 25. 2. mimořádně opakujeme pořad **Jak to vypadá, když vojsko spí**. Tentokrát zevrubně prozkoumáme horu Blaník, Louňovice pod Blaníkem a přiblížíme si pověst o tamních rytířích. Na 28. 2. připadá téma **Biblická povolání – Pastýř**. V postní době si znovu po roce představíme další povolání, o kterých se píše v Bibli, a podíváme se, jak se tyto profese změnily během staletí. Jako první si představíme biblické pastýře.

Studio Radim připravuje na úterý 7. 2. další příspěvek z volného cyklu **Osobnosti arcidiecéze Olomouc**. Redaktor Marek Chváta tentokrát připomene **Ludwiga van Beethovena**, který je s Olomoucí spjat prostřednictvím přátelství s arcivévodou Rudolfem Josephem Johannem Rainerem. Ten se stal přibližně v šestnácti letech Beethovenovým žákem. Roku 1820 byl pak Rainer vysvěcen na arcibiskupa v Olomouci. To inspirovalo Beethovena ke zkomponování Velké mše D dur. Hlavním skladatelovým cílem, jak sám uvádí v dopise z roku 1824, bylo „probudit trvalé náboženské citění a vštěpit je nejen zpěvákům, ale i posluchačům.“ Více se dozvíte ve 22.00.

V úterý 14. 2. dostane na vlnách Proglasu slovo litoměřické **studio Štěpán**, jehož redaktorka Marie Koscelníková nám od 22.00 přiblíží některou ze severočeských zajímavostí.

Charita jako místo evangelizace, tak se jmenuje pořad, jímž vás provede redaktor Petr Pospíšil. V pátek 17. 2. si od 16.00 představíme výsledky výzkumu provedeného mezi pracovníky pleznéské Diecézní charity. Výzkum zjišťoval, jak pracovníci charity pojmávají svou práci vzhledem ke své religiozitě a příslušnosti k církvím. Více se dozvíte v rámci relace **Všimli jsme si**.

V úterý 21. 2. nepochybně zazní ve vysílání Proglasu také slovenština. Redaktorka Radka Rozkovcová si totiž k mikrofonu pozve olomoucké vysokoškolské studenty ze Slovenska, kteří se pravidelně od jara roku 2006 každý poslední čtvrtek v měsíci chodí do studia Radim modlit večerní chvály. **Hlasy slovenských spolupracovníků studia Radim** uslyšíte od 22.00.

Připravila Jitka Skříčková, Radio Proglas

Pozvánky

• Liberec, leden-únor 2012

Kostel sv. Antonína Velikého. Výstava děl klientů „Domova pro mentálně postižené, Liberec Harcov“⁴. Pro veřejnost otevřena každý všední den v době 17.00–19.00 hodin, v neděli 8.00–11.00 hodin. Jindy jen po předchozí domluvě.

• Litoměřice, 3. 2. 2012

Koliba, 20.00 hodin. 8. ples Hospice sv. Štěpána, k tanci a poslechu hraje hudební skupina Relax.

• Ústí nad Labem, 10. 2. 2012

Restaurace U Kastnerů v Trmicích, 20.00 hodin. Farní ples. Vstupenky je možné zakoupit v kanceláři na faře.

• Mladá Boleslav, 11. 2. 2012

Kinosál Svět, 20.00 hodin. Ekumenický farní ples.

• Liberec, 11. 2. 2012

Sál U Košků, 20.00 hodin. Ples libereckých farností, k tanci a poslechu hraje orchestr Bohemia Universal Band.

• Liberec

Kostel sv. Antonína Velikého, vždy poslední pondělí v měsíci v 18.00 hodin. Latinské mše svaté s gregoriánským chorálem. Při těchto bohoslužbách je liturgie doprovázena zpěvem gregoriánského chorálu místní scholou. Přípraveny jsou překlady celé mše svaté, včetně odpovědí i modliteb daného dne.

• Dlouhý Most, 18. 2. 2012

Masopust. Od 10.00 hodin masopustní průvod obcí v maskách za doprovodu živé hudby, s vepřovými hody na návsi. Ve 20.00 hodin masopustní veselice v maskách s bohatou tombolou a vyhlášením nejlepších masek letošního masopustu. Vstupenky již nyní na: farnost.dlouhymost@centrum.cz. Organizuje farnost Dlouhý Most spolu s místním sborem dobrovolných hasičů.

• Mnichovo Hradiště, 21. a 28. 2. 2012

Fara v Mnichově Hradišti, 17 hodin. Promítání dvoudílného románového životopisného filmu P. Pio.

Více najdete na www.dlrm.cz

Tip na výlet

Bazilika Věch svatých a augustiniánský klášter v České Lípě

Kostel patřil řádu sv. Augustina, který do České Lípě přišel roku 1624. Zakládající listina nese datum 12. března 1627. Inicivátorem založení kláštera byl osobní kaplan Albrechta z Valdštejna augustinián Paulus Konopeus.

Současně se založením kláštera nechal Valdštejn zředit latinskou školu, seminář a tiskárnu. Dokončení stavby kláštera se však Valdštejn nedočkal, protože byl 25. února 1634 v Chebu zavražděn. Dostavba kostela proběhla až za hraběte Viléma Kounice. Kostel Věch svatých byl vysvěcen až 1. listopadu 1707 provinciálem řádu P. Pelikánem.

Při požáru 12. května 1820 shořela značná část původně cibulovité věže kostela. V následujících letech již k její dostavbě nedošlo. Klášterní kostel byl 9. července 1927 povýšen na baziliku minor, papežský kostel, jak ukazuje znak papeže Pia XI. nad vchodem do baziliky. Uprostřed klášterního ambitu se nachází loretánská kaple z roku 1698. V ose západního křídla ambitu je bývalá kaple Nejsvětější Trojice s oltářním obrazem Ignáce Viktorina Raaba. V jižním křídle byly vybudovány Sváté schody. **V budově je dnes umístěno Vlastivědné muzeum a galerie.**

Otevírací doba:

březen - duben: středa - neděle, 9.00 - 17.00 hodin
 květen - září: úterý - neděle, 9.00 - 17.00 hodin
 říjen - prosinec: středa - neděle, 9.00 - 17.00 hodin

Vstupné:

plné vstupné, osoby od 15 let 50,- Kč
 poloviční vstupné, děti od 6 do 15 let 25,- Kč
 zvyhodněné vstupné, důchodci, ZTP, studenti (na základě předloženého průkazku) 25,- Kč
 rodinné vstupné, 2 dospělí a 2 děti, 110,- Kč

Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě

Nám. Osvobození 297, 470 34 Česká Lípa, tel: 487 824 145, e-mail: muzeumcl@muzeumcl.cz

Zdroj: www.mucl.cz

Setkání Mons. Jana Baxanta se zasvěcenými osobami

Litoměřický biskup Jan Baxant se setká se zasvěcenými osobami působícími v litoměřické diecézi u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) v sobotu 4. února 2012.

Setkání bude zahájeno mší svatou od 10 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Hlavním celebrantem je Mons. Jan Baxant, koncelebranty kněží-řeholníci. Na bohoslužbu, při níž společně poděkují Bohu za dar povolání, je zvána i veřejnost. Po bohoslužbě bude setkání pokračovat v biskupské rezidenci.

V litoměřické diecézi působí zasvěcené panny a sekulární instituty, pět ženských a jedenáct mužských řeholí. V duchovní správě je to 41 řeholních kněží.

Svátek Uvedení Páně do chrámu, který se slaví 2. února, připomíná obětování Ježíše v Jeruzalémském chrámě, při kterém Simeon a prorokyně Anna poznali v Ježíši „Světlo k osvícení národů“ - Mesiáše (Lk 2,22-38).

Jana Michálková

Přednáškový cyklus o sv. Anežce České

Výstavu „Sv. Anežka Česká - princezna a řeholnice“, která v současné době probíhá v Anežském klášteře v Praze, doprovází cyklus přednášek. Konají se vždy ve čtvrtek od 16.30 hodin. Výstava bude otevřena do 25. března 2012.

Přehled přednášek (od února do konce trvání výstavy):

9. února

P. Mgr. Marek Pučálík O.Cr., Katolická teologická fakulta UK v Praze - Ústav dějin křesťanského umění: **Sv. Anežka Česká a čeští křižovníci**

23. února

Mgr. Dušan Foltýn, Akademie věd ČR - Centrum mediévistických studií: **Ženské kláštery v českých zemích doby posledních Přemyslovců**

1. března

prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D., Filozofická fakulta UK v Praze - Ústav pro dějiny umění: **Ikografie sv. Anežky České ve výtvarném umění**

8. března

Mgr. Štěpánka Chlumská, Národní galerie v Praze: **Archa Puchnerova – možnosti rekonstrukce a ikonografické interpretace**

15. března

PhDr. Dana Stehlíková, Ph.D., Národní muzeum v Praze: **Ke cti svatých žen - zlatnické práce na výstavě Sv. Anežka Česká – princezna a řeholnice**

22. března

prof. PhDr. Vít Vlnas, Ph.D., Národní galerie v Praze: **Sv. Anežka Česká v umění 19. a 20. století**

29. března

PhDr. Kateřina Bečková, Muzeum hl. m. Prahy, Klub za starou Prahu: **Haštalsko-anežská čtvrt'**

- ▶ **Místo konání:** Klášter sv. Anežky České, U Milosrdných 17 (vchod pro návštěvníky: Anežská 12), Praha 1 – Staré Město, kostel sv. Františka
- ▶ **Termín přednáškového cyklu:** 12. 1. 2012 - 29. 3. 2012, vždy čtvrtek v uvedené data od 16.30 hodin
- ▶ **Doba trvání přednášek:** cca 60–80 minut
- ▶ **Sraz zájemců:** nejpozději v 16.20 hodin v prostorách pokladny (v přízemí)
- ▶ **Cena:** zdarma s platnou vstupenkou na výstavu „Sv. Anežka Česká – princezna a řeholnice“ nebo 20 Kč/přednáška (vstupenka á 20 Kč na přednášku neplatí jako vstupenka na výstavu Sv. Anežka Česká); přednáška s vycházkou do okolí Anežského kláštera 29. března bude mít speciální cenu 80/50 Kč
- ▶ **Rezervace:** faktor@ngprague.cz, 221 879 216, -217, -225

Další programy k výstavě i ke stálé expozici v Národní galerii – Klášteře sv. Anežky České naleznete na www.ngprague.cz.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 4. 2. 10.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, katedrála, rezidence, Litoměřice
- 12. 2. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti Novosedlice
- 13. 2. 14.00 hod. Vědecká rada Technické univerzity, Liberec
- 22. 2. 7.30 hod. Popelční středa, mše svatá, katedrála, Litoměřice
- 22. 2. 16.00 hod. Účast na setkání Purkyňovy nadace, Slatina pod Hazmburkem
- 23. 2. 16.00 hod. Přednáška na Technické univerzitě, Liberec
- 26. 2. - 3. 3. Exercice, Vranov

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 2. 2. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 9. 2. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, biskupská kurie, Litoměřice
- 16. 2. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice

Duchovní cvičení v Kolíně:

- 15. 2. – 19. 2. Duchovní obnova pro všechny, P. V. Suchý SJ
- 29. 2. – 4. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. J. Čupr SJ
- 12. 3. – 15. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. J. Čupr SJ
- 19. 3. – 23. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. J. Hladiš SJ
- 28. 5. – 2. 6. „Poznat, milovat a následovat Krista“, P. F. Lízna SJ
- 9. 5. – 12. 5. Duchovní obnova s Pannou Marií, P. J. Hladiš SJ
- 13. 7. – 19. 7. Ignaciánská duchovní cvičení pro všechny, P. J. Čupr SJ.

Také možnost individuálního termínu pobytu.

Kontakt:

Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín
e-mail: exerciце.kolin@seznam.cz
telefon: 731 182 112

Milí čtenáři,

aby se pozvánky na akce pořádané ve vašich farnostech objevily v časopise Zdislava včas, posílejte nám, prosím, svoje oznámení až s dvouměsíčním předstihem na adresu:

Zdislava, Biskupství litoměřické,
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice
nebo na
e-mail: zdislava@dltm.cz

Děkujeme, redakce časopisu

Objednávky Zdislavy mailem na zdislava@in.cz

nebo poštou
Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9
412 01 Litoměřice

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevýžadané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Biskup Jan Baxant požehnal tříkrálovým koledníkům u děkanském kostele Všech svatých v Litoměřicích 2. ledna.

Tříkrálová sbírka

Foto Karel Pech

Mitra,

pokrývka hlavy ve tvaru špičaté čepice, kterou v katolické církvi nosí biskupové a opati. Symbolizuje učitelství úřad biskupa a vyjadřuje autoritu duchovního pastýře, apoštola. Jedná se o mitru blíže neurčeného stylu pravděpodobně z přelomu 19. a 20. století.

Je zdobena zlatou výšivkou a kameny z barevného skla. Zřejmě je to mitra, kterou měl na hlavě biskup Štěpán Trochta při své intronizaci v roce 1947.

